

Markéta Gregorová - 12. 1. 2023

Myslíte si, že se české veřejnosti dostává dostatečných informací o aktuálních agendě Evropského parlamentu české?

Myslím si, že ty informace jsou publikovány v dostatečné množství, ale pokud se bavíme o tom, jestli se to k nim dostává ve smyslu ke každému občanovi, tak ne, to si myslím, že je nedostatečné a že není, řekněme, tolik motivace si tyhle informace hledat, média o nich nemají takový zájem informovat, protože nám vždy tvrdí, že prostě to nikoho nezajímá a nebudou mít tu čtenost, která pak bude prodávat, a tím pádem... ačkoliv ty informace samozřejmě, kdybyste chtěla, můžete jít na stránky Evropského parlamentu, najít si tam tiskové zprávy a zjistit, co se třeba ten týden hlasovalo v EP, ale to nikdo neudělá, takže v tomhle je to PR Evropského parlamentu ještě hodně pozadu.

Co by dle vašeho názoru měl Evropský parlament v komunikaci s voliči vylepšit či změnit?

Já si nemyslím, že by měl něco dělat Evropský parlament jako instituce, protože na něm to vůbec nestojí. Ten už dělá jako úplné maximum z hlediska svého dosahu reálného. Jak říkám, ten parlament už se nedokáže víc nacpat do domácnosti lidí, zvláště když sídlí v Bruselu a prostě takhle. Já vidím i třeba reklamy na Instagramu a na Facebooku od Evropského parlamentu, na jeho příspěvky, takže to je opravdu maximum. To, na kom si myslím, že leží ta zodpovědnost dělat víc, je spíš na jako zástupcích toho Evropského parlamentu a na novinářích, kteří tady působí, respektive i na těch, kteří tady právě nejsou, tak aby sem jezdili.

A myslíte si, že frakce Zelení, do které spadáte i vy, komunikuje dostatečně se svými voliči a s veřejností?

Myslím si, že stejně jako všechny ostatní frakce v EP, tak má samozřejmě tu brzdu v PR v podobě toho, že spojuje mnoho různých europoslanců z různých zemí. Tedy nemůže komunikovat, řekněme, více lokalizovaně, prostě tweety budou v angličtině, tak to prostě musí být, protože jako není realisticky možné najmout prostě 27 marketérů, nebo dobře, tolik jako zemí mi v naší frakci nemáme, ale prostě třeba 10 jako marketérů, aby pokrývali vřdycky jenom 1 síť „Greens efa“ lokalizovaně v té dané zemi, tudíž to je něco, co je jako trochu brzdí. Ale jinak si myslím, že zrovna naše frakce tak komunikuje poměrně intenzivně, zvláště svoje priority, takže cokoli se řeší ke korupci nebo k zelené agendě životního prostředí nebo ochraně lidských práv, tak neustále jako vidím na všech sítích, že se propagují videa a frakce využívá možnost využívat peníze na kampaně, takže dělá různé kampaně, teď třeba na ty sledovací technologie Pegasus a podobně, takže si myslím, že dělá dost. Nevím, co bych jim poradila. Já teda nejsem marketér a laicky si myslím, že dělá dost.

V současné době mají instituce Evropské unie dle průzkumu agentury STEM u české veřejnosti nízkou míru důvěryhodnosti. Konkrétně Evropský parlament 34 %, Evropská unie 41 %. Domníváte se, že je jedním z důvodů i fakt, že neumí Evropský parlament svou práci dostatečně strategicky komunikovat neboli prodat?

Myslím si, že to by bylo hodně zjednodušující podání a myslím si, že ty příčiny se zvláště u české veřejnosti musí hledat v mnoha jiných různých důvodech. Začala bych jako tím, co si vlastně

lidé myslí, že EU dělá a hlavně, k čemu je. Myslím si, vstup České republiky do Unie byl hodně politickým projektem tehdejších politických elit. A ačkoliv jsem ráda, že jsme v EU, tak bohužel tehdy nikdo lidem nevysvětlil, co od toho čekat, byla to jenom jakási vize „Jdeme z toho komunistického režimu směrem na západ“ a bylo. Bylo to tímto propagované. Co to znamená jít na západ? To už ale nikdo nikomu neřekl a tím pádem teď spousta lidí má určitá očekávání od EU a třeba postupně zjišťují, že je nemůže naplňovat, protože to není ani v její roli. Tudíž si myslím, že jako z velké části je v tomhle zakopaný pes, že lidé teď třeba očekávali více věcí vůči Ukrajině a najednou třeba spousta lidí zjistí, bude to znít třeba bizarně pro nás, ale spousta lidí zjistí, že EU nemá žádnou společnou armádu nebo něco takového. A že když se bavíme tady o posílání zbraní a Německo je zrovna třeba neposílalo, tak že to je naprosto v jejich pravomoci je neposílat. Ale lidé jsou naštvaní, protože vlastně očekávali, že ten západ bude trochu koherentnější a pomáhat si víc, ale potom samozřejmě i sami Češi nejsou ti nesolidárnější, když přijde na některé politiky. A zvlášť třeba v oblasti migrace. Tudíž myslím si prostě, že nám chybí hodně toho základního povědomí o tom, co EU dělá. Ano, souvisí to pak i s tou propagací, ale myslím si, že to je jenom jako jeden malinký výsek a ty příčiny jsou mnohem rozsáhlejší a jinde.

Jakými kanály svou práci tady v Evropském parlamentu komunikujete?

Já mám Facebook, Twitter, Mastodon, Instagram a Youtube kanál a vlastní webové stránky a blog na aktualne.cz.

A TikTok náhodou stejně jako váš předseda Ivan Bartoš nemáte?

Ten ho už nemá, díky mně, protože jsem mu řekla, ať ho smaže. Takže ne, nemám TikTok a nebudu si ho pořizovat z ideologických důvodů.

Komunikujete pravidelně s českými médii i zahraničními zpravodaji v Bruselu a ve Štrasburku za účelem přenést evropská témata k české veřejnosti?

My toho děláme docela hodně z tohoto úhlu pohledu, samozřejmě neustále komunikujeme s těmi, co jsou tady, a teď tady má nově zástupce i televize Nova třeba, tak se točí i více videí. Dřív to byly spíše rozhovory právě takovéto. Zároveň děláme taky poměrně pravidelně ve Štrasburku buď snídaně nebo večere s novináři, protože ve Štrasburku, to je to místo, kde se typicky ty věci schválí, tedy najednou začínají platit. A to je ten moment, kdy typicky i novináři chtějí tedy vědět, o čem mají napsat. Takže do Štrasburku jich jezdí i víc, než je tady jenom v Bruselu, a snažíme se je i řekněme aktivněji přivážet a dovážet k nám do Štrasburku, abychom jim jako mohli ty informace předat. Oni tam pak samozřejmě jsou a dělají si rozhovory, s kým chtějí, ale my se to snažíme nějakým způsobem takhle podpořit.

I vy sama tedy oslovujete novináře?

My jako delegace skrz našeho píáristu Tomáše Poláka, jelikož toto rozhodně není jako moje práce, to bych se zbláznila, kdybych měla ještě dělat PR, já jsem politička.

Domníváte se, že je vaše komunikace s českou veřejností dostatečná?

Samozřejmě, že ne, vždycky by se toho dalo dělat víc, lépe a jinak. Bohužel jsme všichni lidi s omezeným časem přes den a zároveň, jak jsem teď řekla, musím dělat i tu politickou práci,

nejenom jako PR práci. A navíc často musím být právě v zahraničí, to je v Bruselu či ve Štrasburku, nebo tak, kde prostě ten pak zájem a dosah novinářů je prostě trochu menší. Já se snažím být co nejvíce v Česku, protože vím, že to pak napomáhá té komunikaci, ale nemůže to být pořád, takže zlepšovat by se dalo něco pořád.

Na jaké bariéry při své snaze o komunikaci s veřejností narážíte?

Záleží, s jakým segmentem veřejnosti, co se týče třeba studentů, tam ty bariéry, pokud chci jít na školu, jsou především v ředitelích škol, případně v učitelích. A ne vždy, mám spíše v 95 procentech případů dobré zkušenosti, ale pak jsou tam typicky spíše jako učiliště a střední odborné školy, kde buď je samotný ten vyučující nebo ředitel zatížen nějakými ideologickými předsudky, nebo mají obavu z reakce rodičů, kde se prostě bojí, že ti rodiče si budou stěžovat na to, že jsou studenti manipulováni ještě právě někým, s kým třeba často politicky nesouhlasí. Já se snažím tohle rozbít, tuhle představu, a vysvětlovat, že jenom popisuju prostě svoji práci, ale hlavně tu činnost Evropské unie jako takové, aby to ti studenti samozřejmě věděli, ale je to těžké. Pak si studenty teda vozíme do Bruselu nebo do Štrasburku jako školy, máme kapacitu 110 lidí ročně. Bohužel covid nám do toho hodil trochu vidle, takže nešlo zvat nikoho, ale teď už se to zase rozjíždí, takže už minulý rok jsem právě tu kapacitu stihla vyčerpat, ačkoliv na konci roku, tak teď už mám zase taky naplánovano, a tak tam jsou teda blokátory především tyhle a potom samozřejmě, co se týče dospělých lidí. A tam je právě problém, já jsem tady vyjmenovala strašně moc sociálních sítí, které používám, protože každý je jinde, někdo prostě prakticky využívá jenom e-mail, e-mailové kampaně nemám, a někdo je jenom na Facebooku, někdo je jenom na Twitteru a odmítá Facebook, jo, takže člověk musí být prakticky všude. A ačkoliv někde třeba pak nejsou ty lajky nebo dosah nebo zhlédnutí tak výrazné, tak já vím, že existují prostě lidi, kteří jsou jenom tam, takže jinak je neoslovil. Tak to jsou docela velké bariéry, protože to samozřejmě strašně jako náročné na čas a na formu tvorby toho obsahu té všude jinak. Natočit video trvá třeba i několik hodin, takže je to náročné. No a potom je tady třeba segment seniorů, a ještě jak jsem řekla, třeba typicky nepoužívají ty sociální sítě, takže tam je jediná možnost nebo jedna z těch možností, pak takovéto osobní setkávání na besedách nebo vystupování, třeba na nějakých konferencích nebo prostě být venku tam, kde jsou lidi. Problém je, že mimo hlavní celebrity českého politického rybníčku, předsedy stran, premiéra, bývalého premiéra, podobně, tak my ostatní řadoví politici nemáme šanci přilákat lidi na nějakou naši vlastní besedu, jakože, to víme z kampaní, typicky postavíte stánek na náměstí a tak tři lidi za vámi přijdou, že si vezmou nějaké noviny a pár lidí si přijde zanádat a všichni ostatní vás obejdou obloukem, protože nechtějí být otravováni, jo a je úplně jedno, koho tam napíšete, můžete tam v podstatě napsat často i jako větší tvář, takzvaně třeba Ivana Bartoše, a i tak tam málokdo přijde, prostě to nikoho nezajímá, takže to je velký blok bych řekla.

Jde – li o bariéru z ideologického hlediska, domníváte se, že někteří ředitelé škol či občané mají problém s Vaším členstvím v Pirátské straně a z tohoto důvodu je pro vás obtížné s nimi navázat bližší kontakt?

Nemám srovnání, protože jsem se o tom nebavila s kolegy z jiných stran, ani nevím, jak aktivně o to usilují, ale neřekla bych, že Piráti jsou na tomto bití nějak víc než jiné strany. Myslím si, že je to spíš jako myšlenkový relikv z doby toho komunismu a že mají lidé strach tahat

jakoukoliv politiku na školy. A ano, je možné, že Piráti jako zdvihají více emocí, pro některé lidi, ale myslím si, že i jiné strany by narazili na tento odpor, pokud tam ten odpor inherentně je.

Jak velký vliv má podle vás chod Evropského parlamentu na politickou situaci a právě demokracii v České republice?

Samotná Evropská unie má samozřejmě obří dopad, Evropský parlament třetinový, protože my jsme také součástí tvorby schvalování zákonů. Nenavrhujeme je, ale můžeme je upravovat výrazně, takže to ovlivní pak následně tu legislativu, která bude schválena a bude implementována v těch členských zemích. A myslím si, že ten dopad je spíše pozitivní, protože si myslím, že právě i proto, že tady musí docházet k velkým kompromisům, protože to jsou kompromisy ne jenom politických stran, ale i právě členských zemí. A tak že právě z hlediska třeba lidských práv nebo i pracovních práv sociální podpory menších, středních podniků a podobně, skrz co pak, třeba ty fondy a tak, že to je všechno, jako něco, co řekněme, ta Evropská unie dělá více a lépe než jako jenom samotné národní státy. Takže to z hlediska nějaké prosperity, z toho ale i vyplývá i ta stabilita demokracie, tak určitě prospívá. Co se politické situace týče, myslím si, že tam ten dopad je trošku menší a samozřejmě, když schválíme nějaký zákon a následně ho musí implementovat ti politici, tak k tomu musí vést nějakou debatu a nějak to vytváří nějaké politické prostředí a konflikty. Ale obecně nevnímám, že jakoby naše aktivity měly nějaký přímý dopad na to dění tam, ostatně my tady nemáme žádné jako koalice, ani jejich potřebu, tedy i často právě dochází k tomu, že tam, kde jako třeba naše strana musí spolupracovat s KDU-ČSL či ODS na národní úrovni, protože jsme součástí vlády, tak tady není problém si s těmito kolegy vyjízdit do vlasů a nesouhlasit na čemkoli, protože my nemusíme nacházet ten kompromis a myslím si, že to znamená, že to je poměrně jako oddělené a i ty strany, a i ti lidé si to jako uvědomují. Prostě ODS na národní úrovni bude vždy více konsensuální a tady zástupci ODS mohou být více radikální, úplně stejně jako všichni ostatní strany. Právě na ODS je to zrovna hodně vidět. Myslím si, že třeba pan Zahradil a pan Fiala tak musí často nesouhlasit v mnoha věcech, ale jsou v jiných institucích, takže si to můžu dovolit.

Souhlasíte s teorií demokratického deficitu EU, tedy že je Evropská unie v důsledku složitých metod rozhodování, které používá, vzdálena běžnému občanovi a nedostává se jí tak demokratické legitimity?

Myslím si, že ta teorie má určitě legitimní a pravdivé základy a myslím si, že ale není v podstatě jedinou příčinou, že je ten komplex komplikovaný nebo nějak obtížný k pochopení, takže to je pak jedinou příčinou toho demokratického deficitu. A myslím si, že ten prvek té komplikovanosti, pak samozřejmě přináší nějaké další problémy, jako typicky to, že to někdo zneužije tu komplikovanost, aby ať už pohanil Brusel za něco, co třeba udělal sám, anebo naopak si přivlastnil zásluhy v nějaké oblasti, které ale pomohla vlastně spíše EU prosadit. To pak samozřejmě jako možná úplně nevytváří demokratický deficit, jako spíš destabilizuje tu myšlenku užitečnosti Evropské unie, protože lidé pak samozřejmě pochybují o tom, jestli ji tedy potřebujeme, protože nemají dohled těch dopadů toho, kdyby neexistovala, nebo kdyby fungovala jiným způsobem. Ano, je to samozřejmě tak velký kolos, že je těžké si někdy představit, jak by to přesně fungovalo bez něj. Tedy když někdy jako vystoupí ven a není tedy ale na okraji, jako třeba Británie, pro nás by to bylo trošku komplikovanější ještě i kvůli naší

geografické poloze, ale myslím si, že prostě ten demokratický deficit má mnohem více příčin. Ale ano, toto je jedna z nich.

Nízká účast ve volbách do EP má příčiny, které už jsem trošku jako nakousla z hlediska toho historického přístupu k Evropské unii a toho, proč vlastně do ní vstupujeme a k čemu nám je. A myslím si právě, že protože to nikdy nebyl občanský projekt ve smyslu chceme vstoupit do EU a jsme národ, který chce vstoupit do EU, ale že to bylo politici rozhodli, že vstoupíme do EU, tak samozřejmě pak i ty volby byly takové, k čemu to je a co z toho budeme mít. A dlouhou dobu to byl víceméně jenom jakýsi výsledek spokojenosti či nespokojenosti s tou aktuální národní vládou. A teď se to podle mě ustálilo na takovém jako mixu těch srdcařů, co jako opravdu jim jde o to, aby EU něco a pozor, myslím srdcaře na obě strany jako ať už ti na straně řekněme, svobodných nebo ODS, že by to celé rozpustili, tak na jako straně eurofederalistů, prostě tito lidé tam vždycky přijdou k těm volbám a pak pár těch, co jako to bere právě jako trošku to vysvětlení třeba té vládě, to je nespokojená, ať tam jdu odevzdat nějaké ty oponentní hlasy. Jak to napravit? Samozřejmě od to to není úplně otázka, ale jenom se chci vyjádřit k té druhořadosti těch voleb do EP. Myslím si, že když právě více budeme vysvětlovat a začne to jako být i generační obměna těch, kteří už třeba vystudovali s tím, že byli učením o tom, jak funguje EU, k čemu je a podobně, ale samozřejmě to neznamená, že jako máme zlomit hůl nad těmi, kteří už jsou jako starší, protože samozřejmě jim to lze vysvětlit jenom právě musí tam být nějaká ta vůle na straně politiků, na straně novinářů nebo prostě na straně všech těch, kteří ovládají ten informační prostor, aby jako předávali, jak to funguje. A pokud se to nepovede, tak si myslím, že budeme mít mnohem větší problémy, než jenom rozpad EU, protože si myslím, že zároveň dojde k výrazné radikalizaci a polarizaci společnosti, což povede k volbě takových uskupení, které to reprezentují, což může znamenat tak jako extremistická hnutí.

Posílila by demokracii v členských zemích změna pravomocí Evropského parlamentu, konkrétně návrh dát europoslancům možnost navrhnout legislativu?

Já jsem dlouhodobý zastávce toho, že ano. A to hlavně proto, že v současné době. A stále to tak asi bude. Jsme řekněme nejbliž občanům z hlediska toho zastupování. Takže pokud občan něco chce, tak nenapíše náhodnému komisaři, který to má zrovna v agendě, ani na ministerstvo své národní vlády, ale napíše europoslanci, pokud chce něco po Evropské unii a velice logicky, ostatně od toho šel k těm volbám, nebo od toho tam přece jsme zvoleni, že ano, ale tím se vytváří jako špatná dichotomie v tom, kolik zodpovědnosti máme a jak malé možnosti a moc máme tuhle zodpovědnost nějakým způsobem naplňovat. Takže až příliš často se děje, že nám prostě lidé píšou e-maily, zprávy a podobně „udělejte s tímto něco“ a my jako maximum činností, kterou můžeme v té oblasti vyvinout, je napsat interpelaci třeba na Komisi nebo na Radu, což je upřímně až trapné, a protože většinou nám ani pořádně neodpoví. A co pak máme těm lidem napsat? Jo, takže ano, myslím si, že minimálně legislativní iniciativa, samozřejmě ne individuálních poslanců, nebo ne na začátek, která by to mohla vést k přehlcení, ale třeba na základě hlasování parlamentu, když se prostě odhlasuje teď rezoluce, aby byla závazně vymahatelná vůči Komisi.

Ondřej Knotek – 28. 11. 2022

Dle posledního výzkumu Eurobarometru z února 2022 požadují čeští občané na prvním místě obranu demokracie. Je toto téma i prioritou Evropského parlamentu a jak ho případně komunikuje?

Docela mě výsledek překvapil, přestože v té době se již začínala spinnovat energetická krize a začaly růst ceny. Jestli má EP prioritu ochranu demokracie, tak to určitě ano, já si myslím, že to tak jako vyplývá i ze smluv Unie, že my vlastně máme za úkol chránit demokracii, dokonce ji i šířit. A právě Parlament je, bych řekl, takovou největší hlásnou troubou myšlenky demokracie. A je to vidět i směrem mimo EU. Je to vidět i na mnoha rezolucích. A do nich jsme schopni dávat tvrdá slova a vše jednoznačně pojmenovat. Toto téma je vnímáno i směrem dovnitř, otázkou pak je, co je to ta demokracie. Svět není černobílý. Máte lidi, kteří o demokracii hovoří a potom pro ni nic nedělají, je pro ně demokracie jeden jediný správný postup a názor. Pokud ho někdo nemá, tak je pak odpůrcem demokracie. To je podle mě blbost. Zde máte politické frakce, které kopírují tu podkovu, na jejímž okrajích je levice a pravice. Jsou zde některé názorové proudy, které říkají, že s některými zástupci, a to především té takzvané extrémní pravice, se nebaví. Přestože s nimi nemusím souhlasit, tak já jsem zvyklý z komunální politiky, že je jenom dobrý a špatný nápad. Avšak tady se děje ten tzv. politický rasismus, který pro Čechy úplně přijatelný není.

Takže je tady určitý demokratický deficit a je otázka, z jaké strany se na to díváte. Já z pohledu osoby, která se snaží bavit s každým, pak jsou tu ale ti takzvaní demokrati, kteří se bojí toho, že by byli označeni za někoho, kdo používá, řekněme, zmanipulované argumenty, a zvláště v Bruselu to je strašně jednoduché, protože prostě v Bruselu je složitý často každý detail a často se nějaký jasně daný detail dá zpřesnit a může způsobit škodu. A právě ideologie může být ta cesta, jak demokracii udělat nedemokratickou.

A myslíte si, že Evropský parlament tuto svou snahu o demokracii komunikuje s veřejností dostatečně?

Ne, vůbec ne. Nekomunikuje. EP má samozřejmě dneska moderní nástroje komunikace, řekl bych, že pokrývá ty nejběžnější sítě, reflektuje nějaký mainstream, který tady je, to znamená v zásadě to, co se odhlasuje, tak to dá trošku ideologičtěji ven. Tohle se třeba daří Komisi daleko více než Evropskému parlamentu. Nicméně pak máte frakce anebo i jednotlivé europoslance. A je to velký rozptyl, máte 700 poslanců a na každé téma pak máte 50 – 100 názorů. Ale neshledával jsem se s tím, že by mi někdo říkal: „Hele, toto jsem četl na stránkách Parlamentu“. A i pro mě, když si tam potřebuju někdy něco fakt hodně rychle vyhledat, tak s tím mám trochu problém, a třeba sociální sítě Parlamentu vlastně sleduju jen okrajově. Což je vlastně moje zpětná vazba, protože nic zajímavého se tam neděje.

Jaké jsou dle vašeho názoru ostatní priority Evropského parlamentu, co se komunikace s veřejností týče?

Já bych řekl, že jako ty otázky týkající se Green Dealu, ale pojďme se na to podívat... (*otevívá webovou stránku EP*). Já bych rozlišil, jak komunikuje Evropský parlament a jak zastoupení Evropského parlamentu v různých zemích. Protože zrovna to české zastoupení se snaží. Je vidět,

že jsou ti lidi motivovaní a v Unii věří a snaží se to přiblížit v odborných kruzích nebo pomocí veřejných akcí. Mně se ale například během předvolebních kampaní stává, že mi někdo řekne: „Co ta vaše europoslankyně Jourová?“. Ona to občanům všechno splývá. Potom často slyšíme „Brusel chce, diktát Bruselu“, i když to takto často vůbec ani není. Detail se často interpretuje špatně. Podíváme-li se na priority na webovou stránku EP... je tady něco o technologickém pokroku, víza, válka, Metsola, výročí... v zásadě na první pohled nic, co byste se nikde jinde nedozvěděla. A proč by měl občan sledovat jako Parlament jako takový, když ho primárně zajímá ten výsledek? Takže já zde na první pohled nevidím nic, co by občan nemohl najít nikde jinde. Ani ten Twitter není tak zajímavý. Takže bych řekl, že mnohem větší dosah má jednotlivý europoslanec směrem k občanům, než ta instituce jako taková. Takže kdybych jim to měl oznámkovat, tak to dělají špatně, ale nejsem expert na to, jak udělat líp.

Myslíte si, že zastoupení ČR komunikuje aktivněji a lépe proto, že se nacházíme uprostřed českého předsednictví Radě EU?

Ne, to už předtím, daleko lépe než samotný EP. Dělali akce, byli vidět, dělají debaty, často odborné, takže to není pro širší zásah. Ale já si myslím, že běžné lidi nezajímá EP nebo EK. Běžné lidi zajímá ten dopad, který to na jejich životy bude mít. Já osobně třeba chodím aktivně mezi občany a na kontaktní kampaně. Většinou nosím svou červenou kšiltovku „Silné Česko“, takže občané často hned vědí, že jsem od Babiše a z hnutí ANO. A já se bavím se všemi, někteří na mou politickou příslušnost mají pozitivní reakce, někteří neutrální a někteří dokonce negativní. Ale já se bavím i s těmi negativními, když se baví oni.

Jaké by dle Vašeho názoru měly být komunikační priority EP?

Obecně témata pléna. A aby včas věděli, co se bude dít. Ne zpětně. Komunikovat třeba to, že příští týden budeme ve Štrasburku a budeme tam dělat to a to. Ale aby to nebylo nijak politicky zabarvené. Takže komunikovat to nestranně a poté zveřejnit výsledek.

Parlament má nějaké vedení, podle mě je ten press pod předsedkyní EP Metsolou. A ta samozřejmě už to bude komunikovat nějakým způsobem, ale podle mě by měly komunikovat včas, nestranně, přehledně a možná i obecně a jednoduše. Druhá věc jsou výbory – na nich jsou ta samá témata, jako na plénu. Tak si vtipovat ta témata, která by mohla lidi zajímat, třeba klima, inflace, potraviny atd., a ty konzistentně a edukativně komunikovat. Celá Unie tím, jak je postavená, tak tu komunikaci drží tak jako v křeči a není tam pro ní takový prostor.

V současné době mají instituce Evropské unie dle průzkumu agentury STEM u české veřejnosti nízkou míru důvěryhodnosti. Konkrétně Evropský parlament 34 %, Evropská unie 41 %. Domníváte se, že je jedním z důvodů i fakt, že neumí Evropský parlament svou práci dostatečně strategicky komunikovat neboli prodat?

Ano, Parlament jako celek, to už jsme se shodli, neumí ty věci komunikovat, zároveň jsme si řekli, že má možná nějaké objektivní důvody, proč tomu tak je. To povědomí o Bruselu je menší a ČR jako obecně byla i stále je relativně euroeuroskeptická. Je to z logiky věci něco, co je vzdálené, a když je to vzdálené, tak vás to úplně tolik nezajímá. Až se současnou energetickou krizí, kdy se ukázalo, že je to provázáno s Evropou, tak až teď nás, europoslance, začali mnohem

více zvat do médií. Problémem ovšem také je, že ta komunikace, ani na plénu mezi europoslanci, není dialog. Ve Sněmovně na sebe můžete docela dobře reagovat. Zde dostanete velice omezený čas a většinou není žádný prostor pro reakci a na rozvinutější debatu už vůbec ne. Realita je taková, že se vše prosazuje v kuloárech. Což může také právě narážet na deficit demokracie.

Jakými kanály svou práci, kterou vykonáváte v EP, komunikujete?

Od těch nejjednodušších, jako osobně na ulici, pak skrze sociální sítě. Facebook, Twitter i Instagram, TikTok zatím neplánuji. Nedělám si to samozřejmě sám, mám kolem sebe lidi, kteří jsou v tomto kovaní. EP zároveň v rámci frakce nabízí i rozpočet na propagaci, takže si můžete objednat nějaký článek či prostor v médiích, vše musí být samozřejmě transparentní, že jde o politickou reklamu. Já například spolupracuji s Deníkem, s TV Zak, ROT, E15 a Info, ale to se každý rok mění. A z těchto prostředků můžete pořádat i různé besedy a další setkání. A také, když se na mě kdokoli obrátí z řad novinářů, tak pokud jenom trochu mohu a mám k tomu co říct, tak se snažím jim vždy vyhovět. Takže samozřejmě komunikuji s médií, jsou i někteří, kteří se vyhýbají médiím, a tak už jim ani nevolají.

Komunikujete pravidelně s českými médii i zahraničními zpravodaji v Bruselu a ve Štrasburku za účelem přenést evropská témata k české veřejnosti?

K dílčím tématům, když je občas poptávka, že se vás zeptají na názor, aby třeba dokreslili tu názorovou mapu, tak to samozřejmě také. Občas děláme i rozhovory pro zahraniční média, vždycky je to zajímavé zpestření.

Domníváte se, že je Vaše komunikace s českou veřejností dostatečná?

To se samozřejmě vyvíjí, pořád si myslím, že jsem v rostoucí fázi, člověk si pořád ty kontakty buduje. A v tomto trendu bych chtěl určitě pokračovat dál.

A jak často se dostanete osobně mezi lidi?

Začíná to být širší a širší, ale ten základ je opravdu během toho kampaňového období. V tom jsem velice aktivní a sám lidi oslovuji. A i tím, že je člověk otevřen jezdit po regionech, se dostane k více občanům.

Na jaké bariéry při své snaze o komunikaci s veřejností narážíte?

Bariéra naslouchání, která souvisí s tím, co jsem říkal na začátku – je zde tendence odsoudit politiku hned na základě příslušnosti k politické straně nebo hnutí. Chybí tedy ochota naslouchat argumentům, tématicky a vést debatu věcně. A řekl bych, že je v tomto ohledu zhoršující se trend.

Souhlasíte s teorií demokratického deficitu EU, tedy že je Evropská unie v důsledku složitých metod rozhodování, které používá, vzdálena běžnému občanovi a nedostává se jí tak demokratické legitimacy?

Občas prostě ty procesy, co zde děláme, neodpovídají tomu, co se děje u nás v zemi. Z důvodu vzdálenosti, z důvodu ideologické uzavřenosti a i tím, jak je ten proces nastaven. I ta debata tady je často málo účinná, protože cílem je prosadit tohle a tečka. A to, že voliči se o volby do EP

tolik nezajímají, tak to bych řekl, že už je spíš důsledek té vzdálenosti, nerozlišování mezi institucemi i určitých faulů Bruselu z minulosti.

Posílila by demokracii v členských zemích změna pravomocí Evropského parlamentu, konkrétně návrh dát europoslancům možnost navrhnout legislativu?

Tak na první dobrou – ani náhodou. A už to je nějaký znak střízlivosti. Už dnes má Parlament řadu možností, jak do navrhované legislativy zasáhnout. Ovšem legislativní moc EP by celý proces ještě zpomalila a rozhodně by nepřispěla k potírání nějakého demokratického deficitu.

Ondřej Kovařík – 11. 1. 2023

Myslíte si, že se české veřejnosti dostává dostatečných informací o aktuální agendě Evropského parlamentu?

Já si osobně myslím, že informací o dění a fungování EP je k dispozici hodně. A že informační vybavenost je velmi dobrá. Ale myslím si, že je to vlastně takový ten pasivní mód. To znamená, že to sice Parlament dává k dispozici, ale nejsem přesvědčen o tom, že z druhé strany, tedy ze strany té veřejnosti, ať už odborné nebo široké, je to množství informací dostatečně využíváno. A osobně si myslím, že ta překážka je možná v kvalitě a možná v nějaké srozumitelnosti a dostupnosti těch informací, které Parlament publikuje.

Tudíž myslíte, že komunikační strategie EP není dostatečná a vyhovující?

Já neznám detailně strategii komunikace Evropského parlamentu, to se přiznám, nevím. Nikdy jsem to tady v rámci působení v EP nediskutoval. Jestli má Parlament nějakou strategii v komunikaci, tak jí má v gesci ten aparát, tedy DG COMM atd. A myslím si, že některé věci, které dělají, jsou velmi dobré a myslím si, že některé mají velmi dobrý ohlas. Třeba to, že Parlament nabízí možnost navštívit poslance a prohlédnout si EP. Dále věci, které třeba udělali, typu Parlamentarium, to znamená vlastně prostory pro veřejnost, kde se lidé můžou seznámit s tím, jak funguje EP. Pak se ale obávám, že jestli je nějaká komunikační strategie, jak dostávat informace co nejbližší k lidem, že ta se jako májí účinkem nebo nefunguje na 100 %. Když se člověk podívá třeba na webovou stránku Evropského parlamentu a začne na ní sbírat informace, tak zjistí, jak je vlastně velmi komplikovaná, neuspořádaná, jak je nesrozumitelná lidem, kteří neví, co přesně hledají, ale snaží se jen najít nějaké informace. Takže si myslím, že tady v tom má EP před sebou ještě hodně práce. Ovšem tohle je obecně problém Evropských institucí jako celku.

Myslíte si, že například vaše frakce, tedy Renew Europe, funguje dostatečně?

Já si myslím, že komunikuje čím dál tím víc. Myslím si, že pokud třeba můžu srovnat s tím, jak fungovala ta předchozí podoba frakce, tedy ALDE, tak si myslím, že se opravdu dívá na tu komunikaci víc strategičtěji a neříkám, že ta komunikace probíhá úplně bez problémů, ale myslím, že se snaží zaměřit na klíčová témata a klíčové body a ideálně třeba s nimi spojit nějaké klíčové osobnosti v rámci té frakce a vlastně jejich prostřednictvím komunikovat. Ale zdá se mi, že ta komunikace politické frakce Renew velmi dobře rezonuje třeba v prostředí bruselské komunity nebo komunity unijních institucí a lidí, kteří tam pracují, diplomatů a tak podobně. Ale myslím si, že už má trochu menší dosah například do členských států, kde si přece jenom myslím, že spíš než komunikace té frakce, je vždycky první vidět komunikace té politické strany nebo hnutí, které k té frakci náleží. Takže si myslím, že tam prostor pro zlepšení bude a jestli to funguje, to se ukáže příští rok v Evropských volbách.

Co by dle vašeho názoru měl Evropský parlament v komunikaci s voliči vylepšit či změnit?

Já myslím, že by to měl zlidštit. Nemyslím si, že cesta té komunikace je v jednoduchosti. Jáse zase trochu bráním tomu, že ve chvíli, kdy se něco začíná zjednodušovat, můžou se vytvářet nebezpečné zkratky. A to si myslím, že v případě těch evropských témat můžeme být

nebezpečné. Ale myslím si, že jde o to zlidštit tu komunikaci a že vlastně jde o to nabídnout a trochu se vcítit do pozice těch příjemců informací a nabídnout jim to v takové podobě, aby ty příjemci našli pro ně zajímavá sdělení a zajímavá témata. Když budete hledat aktuální vývoj v nějaké konkrétní legislativě, tak si myslím, že z velké části se nedozvíte to, co přesně hledáte, ale budete muset opravdu dlouho hledat, a to i na více místech, abyste si udělala nějaký ucelený obrázek. Velmi často chybí dle mého názoru vysvětlení širšího kontextu a co to pro občany, firmy, neziskový sektor, akademiky atd, co jsou ta konkrétní opatření, která to přinese.

Myslím, že zrovna v tomhle EP trochu kulhá, což je škoda, protože přece jenom ve chvíli, kdy chceme navázat aktivní vztah k voličům, to znamená, aby oni vnímali to, že když jdou k volbám a volí poslance Evropského parlamentu, tak co to vlastně pro ně bude znamenat. Takže vlastně chybí tohleto propojení. A EP by se teda měl zaměřit na to pochopení toho, jaká sdělení a přijetí informací občané očekávají, nebo jaká poptávají. EP podle mě trochu rezignoval na to, zda je ta komunikace účelná a odráží to, co vlastně ti příjemci očekávají.

Myslíte si, že odráží strategická komunikace Evropského parlamentu a aktuální vývoj digitální komunikace a technologie nových médií, například používáním nových sociálních sítí a dalších komunikačních platforem?

Na sociálních sítích Parlament přítomen je, dokonce se tam i aktivně propaguje. Tam si myslím, že ten trend Parlament pochopil a uchopil a nějakým způsobem ho využívá, ale myslím si, že to může být třeba právě na úkor těch starších informačních kanálů, kupříkladu webové stránky, tak jako na to se mi zdá, že trochu rezignoval a možná by se k tomu měl vrátit. Sociální sítě jsou něco, co EP jenom plní obsahem, EP nepracuje na tom, jakým způsobem se komunikuje, jak se to prohlíží v mobilu nebo na jiných zařízeních. A tak by se měl EP podívat, jestli je to uživatelsky přívětivé, když se na to lidi dívají v telefonu a myslím si, že by se měl snažit ty informace zlidštit a nabídnout v tom prvním plánu předtím, než se ten člověk, který má zájem hledat nějaké detailnější informace a začne se hlouběji nořit v tom webu, tak si myslím, že v tom prvním plánu by se měl snažit nabízet ta sdělení, která lidi očekávají. A to si myslím, že se úplně neděje. Ale myslím si, že třeba takové ty rychlé informace o tom, co parlament dělá, přijímá například na Twitteru nebo tak podobně, tak to si myslím, že běží, a dokonce se mi zdá, že se to zlepšuje a doplňuje o komunikaci jednotlivých výborů. Ale tak kvůli sociálním sítím bych nezapomínal třeba na ty webové stránky, které jsou docela zastaralé.

Od kolegů vím, že komunikace i na dalších sociálních sítích probíhá a má potenciál oslovit mladé lidi, kteří jsou dneska již zvyklí konzumovat informace trochu jiným způsobem. Tomu jde EP vstříc. A také se komunikují témata, která mladé lidi zajímají.

Jakými kanály svou práci, kterou vykonáváte zde v Evropském parlamentu, komunikujete?

Já využívám tradiční média, to znamená poskytuji rozhovory do médií, ať už audiovizuálních nebo psaných, píšeme články. Dále využívám sociální média, já teda primárně využívám Twitter a Facebook, který plníme informacemi. Twitter spíše pro krátké aktuální komentáře, na Facebooku se třeba někdy rozepíšeme detailně nebo i o nějakých jiných konkrétních věcech, na kterých jsem se třeba podílel anebo obecně k tomu, co je zajímavé z hlediska fungování EU.

Potom je zde přímý kontakt jako s lidmi. Máme zde možnost zvát návštěvy do Evropského parlamentu, měl jsem tady nejčastěji studenty. Následně pak účastí na různých konferencích nebo v rámci volebního okrsku, což je v našem případě celá Česká republika. Tak zde jsou právě možnosti setkávání se či zúčastnit se debat na školách. Zároveň tato komunikace je na rozdíl od té jiné obousměrná, takže se člověk dozví i nějakou zpětnou vazbu a také zjistí, jaká jsou ta skutečná témata, která to dané publikum zajímají.

A i vy sám se snažíte oslovovat novináře a média, pokud jim máte co nabídnout?

Ano, ale ne vždy se to potká s úspěchem. Jde taky o to, do jaké míry mají konkrétní média zájem se rozepisovat o některých evropských tématech. A potom mám i některé placené spolupráce.

Domníváte se, že je vaše komunikace s českou veřejností dostatečná?

To by měla posoudit česká veřejnost. Já si samozřejmě jsem vědom toho, že jako vždycky jde dělat víc. Na druhou stranu, a to je problém všech europoslanců, že dělíme náš čas mezi tři různá místa – naši zemi, Brusel a Štrasburk. Takže se snažíme být tak nějak všude. Ale určitě si myslím, že by se daly najít nějaké možnosti, jak tu komunikaci zintenzivnit nebo zlepšit. Avšak nemůžeme být permanentně v mediálním prostoru ČR. Dále také vnímám, že ne vždy je mediální zájem o dění v EU. Často nás média oslovují s tématy, které jsou spíše národní, než evropská.

To už jste mi zčásti odpověděl i na mou další otázku, a to na jaké bariéry při své snaze o komunikaci s veřejností narazíte, například přímo s občany?

Zatím jsem se nesešel, že by mi někdo řekl, ať raději nemluví, protože jsem kandidoval za hnutí ANO. Setkal jsem se s různými narážkami, a to i na sociálních sítích, dostávám i nevyžádanou e-mailovou korespondenci, ale to já neberu jako komunikační bariéru. Já nejsem příznivcem toho, aby se komunikovalo agresivně, sprostě či jiným způsobem, takže já se vyhýbám komunikaci, která by šla do této úrovně. Ale bariéra při komunikaci s voliči může být i jejich nějaké nejasné pochopení toho, jak poslanec Evropského parlamentu funguje, co vlastně dělá a že vlastně zastupuje voliče ČR. Jsem si vědom toho, že často komunikuji velice technická témata, o které nemá publikum takový zájem – to zase může být jedna z bariér na mojí straně.

Jedním z hlavních úkolů Evropského parlamentu je prosazování demokracie a lidských práv, a to i mimo hranice České republiky. Domníváte se, že plní i Evropský parlament tento úkol dostatečně?

Já si myslím, že z těch institucí EU dělá právě EP toto nejvíc. Když se podíváte, tak na každém plenárním zasedání je přijato několik rezolucí, které se specificky zabývají stavem lidských práv ve třetích zemích, a dokonce se některé zabývají i stavem lidských práv v EU. Z mého pohledu EP nabízí velký prostor i třeba lidskoprávním aktivistům nebo právě zástupcům třeba těch opozičních hnutí, které jsou pod nějakým tlakem v těch autoritativních či autoritářských zemích. Je tady obecně velký akcent a velká podpora lidskoprávních otázek a demokracie ve světě. Jestli

to EP dělá dostatečně, to je vlastně nějaký úhel pohledu. Bude tady řada kolegů, kteří budou schopni říci, že ne. Určitě tady bude řada kolegů, kteří jsou zase schopni říci, že to možná dělá až příliš. A toto neumím zhodnotit, vždycky platí, že můžete dělat více. Ale obecně si myslím, že z pohledu Evropských institucí toho Parlament dělá opravdu hodně a trend bude tyto aktivity ještě více posilovat.

Ovlivňuje tato aktivita EP i demokracii v ČR?

To je otázka. Jako nějaký vliv to mít může, jak je ten vliv silný, o tom můžeme polemizovat. Lidé, kteří se v České republice zabývají třeba právě podporou demokracie nebo otázkou lidských práv ve světě, tak jako vnímají tu činnost Evropského parlamentu v tomto ohledu. Ale neumím říct, do jaké nějaké míry obecně toto vnímá široká veřejnost v České republice. EP má celou řadu různých nástrojů, jak napomoci těmto tématům, aby se dostala do veřejného prostoru, a jak by bylo vhodné je komunikovat, vyjádřit jim politickou podporu atd. Na druhou stranu nemá Parlament nějaké konkrétní nástroje v ruce, kterými by to mohl naplňovat, to už dělají jednotlivé vlády členských států. Takže ve chvíli, kdy tady EP přijme nějakou kritickou rezoluci k nějakému tématu a paralelně k tomu nějaký stát vyšle třeba humanitární pomoc nebo vyvine nějakou konkrétní aktivitu třeba podporu utlačované opozice, tak je spíš vnímáno to druhé. Protože to je nějaký konkrétní akt, Parlament moc těch konkrétních aktů udělat ten nemůže. Takže asi nějaký vliv na demokracii v ČR bude, ale rozhodně bych ho nepřeceňoval.

Jaký vliv má podle vás chod Evropského parlamentu na politickou situaci a demokracii v České republice?

Mohla byste otázku upřesnit? V jakém ohledu?

Má diplomová práce se zabývá komunikací, a tak by mne zajímalo, zda si myslíte, že to, co zde Evropský parlament vytváří, zda to ovlivňuje jak politický diskurz a vnímání politiky v České republice, tak i pohled na demokracii české veřejnosti.

No, to nevím. Tak měli jsme tady několik rezolucí, které se jako zabývaly Českou republikou, v souvislosti třeba s možným střetem zájmů premiéra Babiše, to se jako objevilo. A myslím si, že potom to hlasování Evropského parlamentu výrazně rezonovalo v české politické diskuzi. Poté odpůrci pana Babiše používali toto hlasování jako jeden z argumentů proti panu Babišovi, jeho vládě a hnutí ANO. Jinak nevím, jestli má EP nějaký přímý vliv do té politické debaty. Možná někdy nějak věcně, kdy teda EP rozhoduje v rozporu s tím, o čem jsou čeští europoslanci přesvědčeni. Pak se to do té debaty může promítnout. Ale jestli procesně má vliv na demokracii v Čechách, to nevím.

V komunikaci s kolegy, které máme v Poslanecké sněmovně, se snažíme spolupracovat, tady se často přijmou věci, které se stanou následně předmětem diskuse a rozhodování v Čechách až za 2, 3 roky, a tak se dost často zapomíná, kde vznikl ten první krok.

Domníváte se, že lze v dnešní době oddělit vnímání chodu Evropského parlamentu od ostatních geopolitických otázek? Dokáže vnímat česká veřejnost přímo práci EP a na co má vliv?

To je velmi dobrá otázka. Já osobně si myslím, to oddělit není možné. Například tím, jak je aktuální česká vláda velmi zaměřená na mezinárodní a zahraniční dění a velmi aktivně se angažuje i na mezinárodním poli a zároveň vlastně vykonávala funkci předsednické země Evropské unie, tak si myslím, že to uvědomění tam jako je, a to i přes to, že když premiér mluví za Českou republiku nějak k Ukrajině a pak vlastně totéž nějakým způsobem formuje i za členské státy EU, takže tam to pochopení je. Ale to je směrem k Radě. U Evropského parlamentu nevím. Protože přece jenom Evropský parlament i třeba během předsednictví stál trochu stranou. Takže jestli to je nějaký obecný trend, který takhle platí, to nejsem schopen posoudit. Myslím si, že je jasné uvědomění třeba z hlediska klimatické politiky. Možná i některých dalších politik, takže spíš u konkrétních příkladů, než obecně chodu EP jako vcelku. Na tohle asi je potřeba ještě delší časový odstup, abychom si mohli říct, zda to takto skutečně funguje.

Radka Maxová – 30. 11. 2022

Myslíte si, že se české veřejnosti dostává dostatečných informací o aktuální agendě Evropského parlamentu?

Tak, jak to zevnitř vnímám, tak podle mě Evropský parlament komunikuje dobře, a to jak na sociálních sítích, kde je aktivní jednak předsedkyně EP, jednak i jednotlivé frakce, a i někteří europoslanci jsou dosti aktivní. Otázkou je, jaký to má dopad na českou veřejnost. Já si dělám občas průzkum, jestli mi je malá skupina lidí schopna odpovědět, co, kdy a kde zaznamela, což možná je teď o něco lepší, protože právě probíhá české předsednictví, ale až předsednictví skončí, tak jsem přesvědčená o tom, že ten dopad na českou veřejnost nebude tak velký, jako je teď. Myslím, že to takhle bylo i před předsednictvím a že třeba v českém prostoru se ne moc často komunikují právě i ty dobré věci z té EU. Stále vnímám ten étos, že nám EU zase řekla, že musíme dělat tohle a tohle a že to stále převládá nad těmi pozitivy EU.

Co by dle vašeho názoru měl Evropský parlament v komunikaci s voliči vylepšit či změnit?

To je dost těžké, protože mně přijde, že opravdu ta komunikace v rámci Evropské unie není špatná. Otázka je, jak by do toho měla Evropská unie zapojit novináře, parlamenty jednotlivých zemí atd., aby o tom informovali více. Protože pro mě třeba spolupráce mezi EP a parlamentem ČR je skoro minimální a není zájem ze strany českých poslanců a senátorů nějak komunikovat s protějšky v Evropském parlamentu. Takže oni sami vlastně nešíří ty informace, ať jsou dobré nebo špatné, anebo šíří jenom ty špatné.

V současné době mají instituce Evropské unie dle průzkumu agentury STEM u české veřejnosti nízkou míru důvěryhodnosti. Konkrétně Evropský parlament 34 %, Evropská unie 41 %. Domníváte se, že je jedním z důvodů i fakt, že neumí Evropský parlament svou práci dostatečně strategicky komunikovat neboli prodat?

Ano, to je jedna věc a druhá věc je vyjadřování domácích politiků o Evropské unii a Evropském parlamentu. Pokud pan prezident říká, že Evropská unie je taková a maková a že nám ten Brusel nařizuje, tak to prostě u těch našich voličů zůstává. Stejně tak jako náš bývalý pan premiér. Celkově a obecně si myslím, že česká veřejnost nemá moc zájem o práci českých europoslanců v Evropě. Protože je to pro ně příliš vzdálené.

Vzdálené ve smyslu jak lokace, tak i tím, že se tady řeší dlouhá budoucnost a oni řeší současnost?

Ano, ta skupina lidí, která se zabývá Evropskou unií a její politikou, ta je u nás tak malá, že nemá schopnost ovlivnit tu většinu, pro kterou je ta politika příliš vzdálená, ať lokálně anebo s nějakými dlouhodobými plány. Nikdo pak už nemluví o tom, že my tady máme 21 europoslanců, kteří uměli něco konkrétního vylobbovat. To jsou prostě věci, které se nekomunikují. Já je komunikuji nejvíce, když jsem na akcích s lidmi a bavíme se osobně o EU, snažím se i je na sociálních sítích ukazovat, co přesně tady děláme a neděláme. Který další poslanec informuje o tom, co dělá kompletně celý týden ať už v Bruselu nebo doma? Já dávám každý týden shrnutí, takzvaný „Týden v kostce“, kde informuji, co přesně dělám.

Jakými kanály svou práci, kterou vykonáváte zde v Evropském parlamentu, komunikujete?

Klasicky k tomu patří sociální sítě, já mám teda jenom Facebook a Twitter, také hodně chodím mezi lidi v České republice. Takže osobní setkávání, začala jsem dělat besedy na základních školách, středních školách, dělám i besedy se seniory, připravuji soutěž pro střední školy o Evropské unii, protože ta minimální znalost je, řekla bych, až tristní, v rámci občanské výchovy.

Během předvolebních kampaní jste také aktivní? A snažíte se podpořit své hnutí či stranu?

Já teď nikoho nepodporuji, jsem nezávislá.

Komunikujete pravidelně s českými médii i zahraničními zpravodaji v Bruselu a ve Štrasburku za účelem přenést evropská témata k české veřejnosti?

Snažím se, pokud mě osloví novináři a mám čas, tak ráda spolupracuji. Teď se zavedlo ve Štrasburku skoro pravidelné setkávání s českými novináři, komunikujeme náš postoj k tomu, co se projednává na plénu, o čem hlasujeme, co je pro nás důležité, pak si nás vezmou někteří novináři na rozhovor ke konkrétním tématům a s nimi to více probereme.

A i vy sama se snažíte oslovovat novináře se svými tématy?

Já mám velmi dobrou kamarádku, která to s médii umí lépe než já, takže když potřebujeme něco zviditelnit v médiích, tak to spíš zařídí ona, než já.

Domníváte se, že vaše komunikace s českou veřejností dostatečná?

Asi by mohla být lepší, ale čas je taky omezený. Myslím si, že mám čisté svědomí v reportování své práce, kterou dělám, a o tom, že se snažím maximálně chodit mezi lidi na různé akce, když mě pozvou, takže já si nejsem jistá, co bych mohla ještě více dělat. Taky bych mohla mlčet. *(smích)* Myslím si, že ty Týdny v kostce jsou docela vyčerpávající, samozřejmě nevím, kolik to přečte lidí, protože lajky nejsou vypovídající. Občas tam mám reakce, samozřejmě buď kladné nebo záporné, nebo dokonce i urážející, každopádně skutečně nevím, co více bych mohla dělat. Pořádám sama akce, abych lidem ukázala, že ta Evropská unie není tak špatná, jako ukazují výsledky tohoto průzkumu. Euroskeptismus u nás bohužel sílí, nicméně mně přijde, že odpůrci a negativa jsou vždycky více slyšet než příznivci.

Já osobně se svým týmem se snažím vylepšit obraz EU tak, že když mi chodí řetězové e-maily s hoaxy od seniorů, tak se je v odpovědi snažíme vyvracet, rozebereme, co a jak se kdy schválilo, takže takto my pracujeme na pozitivním obrazu, což zatím jako EU moc neumíme. Někdy mi přijde, že je EU s nějakými iniciativami tak 5 minut po dvanácté, ale díky za ně, jinak by to v některých státech mohlo nakonec vypadat ještě hůř.

Na jaké bariéry při své snaze o komunikaci s veřejností narážíte?

Asi na to negativno vůči Evropské unii, málo lidí ví, že jsme zatím stále ještě příjemci peněz, jakože dostáváme více, dáváme. A to taky jednou skončí. Takže spíš toto a tu vzdálenost, že vy jste tam v Bruselu zase rozhodli tohle. Lidi se nezajímají o ten proces nebo o to, jak by ho mohli ovlivnit, ale vlastně kritizují až ten konečný výsledek. Já oceňuju, že i české firmy se už naučily

taky tady lobbovat za svoje zájmy. Takže už i ony přicházejí na to, že to mohou ovlivnit. Ale u nás ta veřejnost prostě nemá zájem v průběhu celého toho jednání. Tudiž spíše narážím na tu neznalost a nezájem o celý ten proces, vlastně jak u legislativy, přípravy směrnic a nařízení, které jsou přenesitelné i k nám do ČR. A také nízká vzdělanost o Evropské unii. Takže největší bariéra je pro mě vzdělanost, a pak neznalost procesu jednotlivých institucí a zájem o to samotné fungování.

Jaký vliv má podle vás chod Evropského parlamentu na politickou situaci a demokracii v České republice?

Nulový. Jako Parlament nulový, samotná Evropská unie podle mě významný. Nulový je možná až příliš skeptické. Ale když je to tak, co lidé vědí o tom, co se tady děje a dělá, tak je to podle mě tak 10 – 20 %, abych nebyla příliš přísná. Ale i díky EU vlastně máme demokracii, máme svobodu pohybu, ochranu lidských práv a tak dále.

Dopad na veřejnost je podle mě fakt skoro nulový, ale když to vezmu z pohledu toho, co tady děláme, že teda dostaneme nějakou směrnici, nařízení, doporučení, strategii, tak ji můžeme nějakým způsobem upravit. Můžeme vyzvat jednotlivé země k tomu, aby napravily škody. Takže v tomto směru k tomu můžeme dát podněty. Na druhou stranu ten proces potom, když se neplní, myslím to, co my tady přijmeme a domluvíme se s Radou, tak je vlastně strašně zdlouhavý a těžko vymahatelný. Jediný prostředek je sáhnout na peníze v rozpočtu, jako se teď děje s Maďarskem, takže nízký. Celkově to shrneme na nízký.

Posílila by demokracii v členských zemích změna pravomocí Evropského parlamentu, konkrétně návrh dát europoslancům možnost navrhnout legislativu?

Ne, to vůbec ne. Já to беру tak, že ty členské země mají svoje voliče a ti si rozhodují, jak to chtějí mít ve své zemi. A buď tu demokracii ochrání, nebo ji neochrání. Takže nemyslím, že by zákonodárná moc Parlamentu mohla nějakým zásadním způsobem ovlivnit demokracii. Když by Evropská komise zasáhla do demokracie EU, tak věřím, že EP v současném složení by proti tomu vystoupil, a to nemusí mít zákonodárnou moc. Může ta nařízení trochu upravit atd., ale rozhodně si nemyslím, že by to mělo vliv na demokracii. Neumím si představit, aby všech 705 europoslanců mělo zákonodárnou moc, ale asi bych ji chtěla pro Evropský parlament jako instituci, protože by možná poté ledacos bylo rychlejší. Ale musely by být striktní pravidla, třeba na frakci. Takže dle mého názoru EP neovlivňuje demokracii v jednotlivých členských zemích, to je zatím na voličích, ale může navádět, jakým směrem jít.

Souhlasíte s teorií demokratického deficitu EU, tedy že je Evropská unie v důsledku složitých metod rozhodování, které používá, vzdálena běžnému občanovi a nedostává se jí tak demokratické legitimacy?

Já bych neřekla, že problém je demokratický deficit. Já si myslím, že je to deficit vysvětlování vztahu mezi Českou republikou a Evropskou unií. A já vnímám EU i Evropský parlament jako velmi demokratické těleso. Hlídací práva všech občanů v EU. Lidi opravdu sledují, co se děje, a jakmile dojde k omezení nějakých práv, a to i mimo EU, tak je právě EP hodně otevřený

spolupráci na ochranu demokracie, takže já vidím deficit fakt jako ve vysvětlování, v těch zprávách dovnitř v jednotlivých členských státech. Což u nás zatím bohužel převládá.

Stanislav Polčák – 21. 2. 2023

Myslíte si, že se české veřejnosti dostává dostatečných informací o aktuální agendě Evropského parlamentu?

Já si myslím, že ano, že Evropský parlament, pokud jde o to, aby prezentoval vlastní činnost na vlastních platformách, tak dělá opravdu hodně. Myslím si, že kdo si chce ty informace hledat, tak si je najde, což ale ovšem neodráží jaksi i jinou běžnou míru dostupnosti těch údajů, nebo těch informací v české veřejnosti. To je myslím že základní problém, to napětí, a tak by bylo dobré, kdyby zkusil Parlament vytipovat i další nástroje, jak dostat ty informace skutečně mezi širší, někdy třeba zaujatou veřejnost. Na druhou stranu víme, že obecně 30 % lidí stejně k volbám nechodí a že vy jim můžete sypat, co chcete, a oni stejně k volbám nepůjdou. Bylo by dobré najít i jiné možnosti prezentace těch informací. A tam mě právě připadá, že třeba by mohla být dobrá role Výboru regionů, což teda není jenom Evropský parlament. I tento výbor přenáší informace skutečně skrze regiony a obce, a dělat to i přes regionální úroveň a místní úroveň. A tak by šlo informace dostávat i skrze organizace, které zastupují samosprávy, tak je dostávat co nejbliž třeba i těm zvoleným představitelům v těch obcích. Protože to, že prostě evropské fondy jsou, že pomáhají a že někdy jsou občas i zneužívány, tak to už většina veřejnosti prostě ví, ale měli by myslím vědět, co konkrétního můžou instituce ve prospěch jejich kvality života dělat, co už dělají. Pak mě napadá, že by mohl Evropský parlament zřídit klidně nějaký registr různých profesních asociací nebo zájmových asociací, nejen těch lobbistických, ale těch, kteří by mohli dostávat třeba v určitých oblastech segmentované údaje nebo informace. Zajímám-li se třeba o regionální rozvoj, tak můžu dostávat vždycky newsletter, nemusí to být vůbec složité a dá se to i dobře třídit tematicky, protože tady je celé třídění podle všeho všech těch agentur a těch výborů, a na to je celá Unie už zvyklá, na všechny ty 4 písmenné zkratky, a tak toto si myslím, že by bylo fajn, že by se tam vlastně třeba česká asociace kameramanů mohla zaregistrovat a mohli by dostávat aktuální záměry, informace. Toto by mohl EP dotáhnout dál a pak to klidně rozesílat v jedné jazykové mutaci.

Má momentálně Evropský parlament takové plány?

Nemyslím si, nevím, ale připadá mi, že toto by šlo udělat poměrně rychle. Toto máte na běžných komerčních platformách, chci dostávat newsletter, registrujete se a dostáváte newsletter. Já jsem se setkal ve své praxi za těch už 9 let fakt s jednou velkou výtkou - my vlastně nevíme, co se děje, protože občané jako kdyby měli pocit, že ty informace jsou nedostupné, dokonce mnozí se s nimi snaží obchodovat tak, že zajišťují přístup k informacím, co se chystá v Evropě, a to je strašně špatně, že to nějak vypadá jako exkluzivní přístup k něčemu, co je prostě vždycky ze své podstaty a i musí být primárně veřejné. Myslím, že tohle by hodně pomohlo, protože ty asociace přece jenom sdružují právě tu v podstatě zaujatou část veřejnosti. Tady jsou kameramani, tam je třeba ochrana spotřebitelů, máme velmi silnou organizaci na ochranu spotřebitelů v České republice, takže myslím si, že toto by mohlo pomoci.

Takže ve zkratce – informací je dostatek, ale těžko se dostávají k té své cílové skupině?

Ano, právě protože než se k nim dostanete tady tím šíleným systémem informačním, ve kterém se ani já sám nevyznám. Vemte si, že třeba poslanci tady mají One stop shop, kde jim vždy

poradí, takže jak se v tomhle má vyznat běžný občan. Takže kdyby se to dalo jako tematizovat, možní vytvořit jednotlivé agendy a jakmile se v té agendě něco stane, tak vám to automaticky přijde e-mail. Tak by bylo dobré.

Co dalšího by dle vašeho názoru měl Evropský parlament v komunikaci s voliči vylepšit či změnit?

Já si myslím, že třeba sociální sítě využívá Parlament dostatečně a myslím si, že by měl prokázat, že to je skutečně dům demokracie, že by měly zaznívat i ty názory, které nejsou většinové. Protože nejhorší je, když má někdo pocit, že je úplně vyloučen, že vlastně není účasten té debaty. A tady je to občas cítit, že vlastně nezávislí poslanci nemají prakticky žádné zastoupení. Myslím si, že i ty okrajové frakce mají taky tento pocit. Aby parlament získal důvěru, měl by toto zvážit, protože musí zastupovat ty zájmy občanů. Nicméně pokud mají některé frakce za cíl zrušit Unii, tak zase podporovat někoho, kdo chce toto zrušit... no jo ale o tom je demokracie. Ale měly by mít prostor se vyjádřit i na těch platformách, které zřizuje oficiálně Parlament.

Myslíte si, že odráží strategická komunikace Evropského parlamentu a aktuální vývoj digitální komunikace a technologie nových médií, například používáním nových sociálních sítí a dalších komunikačních platforem?

Ano, to mi přijde, dokonce tady vy i uděláte nějaký stand up to a hned vám ho poskytnou, a to ve formátech, které jsou nenáročné na datový objem a můžete si to dávat na sociální sítě. A zveřejňují se třeba i jednotlivé prezentace z jednání výborů, akorát že se k nim musíte doklikat. Já jsem nedávno nebyl schopen najít program jednání svého výboru na webu.

Jakými kanály svou práci, kterou vykonáváte zde v Evropském parlamentu, komunikujete?

Já, teda moji asistenti, obsluhují Twitter, Facebook, na něž máme speciální jako poradní platformu na Whatsappu, kde pravidelně máme přípravu, co a jakým stylem komunikovat. Potom mám vlastní webové stránky, ale tam spíš dávám ty dlouhodobější věci, co dělám, snažím se využívat veškeré možnosti pro vystoupení v Parlamentu a taky zveřejňovat ty podstatné části z nich. To znamená, že vždycky, když je plénum, tak se snažím co nejvíce mluvit. Já využívám vlastně všechny možnosti komunikace, třeba i vysvětlení o hlasování písemně. To si myslím, že je dobrá věc. A poslední věc, kterou využívám, je, že občas výběrově s členskou základnou STAN dávám příspěvky do zpravodaje hnutí. Takže si myslím, že jako kdo chce si najít informace, tak může. Všechny naše projevy přepsané na našem profilu na webu, takže tam si s tím dá taky dobře pracovat. Navíc zde na plénu máte omezenou dobu na vyjádření, většinou jen jednu minutu, dvě už jsou luxus. Takže musíte být úsporný, vyjádřit se k věci a i tato forma je pak jasná a atraktivní pro voliče.

A mimo online komunikaci využíváte například besedy s občany?

Byl jsem zván mnohokrát na základní střední školy na besedy. Já se snažím využít všechny termíny, co máme tady možnost přivést sem návštěvy, těch 55 účastníků zájezdu a určitě tím, že já myslím, že jsem jeden z nejméně vystupujících českých europoslanců na plénu, tak se snažím právě přednést minimálně ten svůj pohled na ty projednávaná témata.

A komunikujete pravidelně i s českými médii a zahraničními zpravodaji v Bruselu a ve Štrasburku?

Ano, máme pravidelné tiskové konference české národní delegace EPP, ty jsou pravidelně v úterý štrasburského týdne, a máme občas i pracovní snídani, které jsou většinou tak jednou za půl roku, ale ta pravidelná tisková konference tady je a jinak, když jsem prostě požádán o výstup, tak se snažím vždy zkráceně vystoupit.

Domníváte se, že je vaše komunikace s českou veřejností dostatečná?

Já si zastáncem zásady, že vždycky je prostor pro zlepšení. Takže asi tak.

Na jaké bariéry při své snaze o komunikaci s veřejností narážíte?

Na předpojatost, Klausovo sémě odporu vůči EU jako byrokratické zkorumpované a jiné instituci je největší tragédií, která nás postihla ve směřování právě ke sjednocování Unie. Na to však narážíte od těch lidí, kteří nechtějí být informovaní a nejsou třeba přístupní k argumentům. Ale ti, kteří jsou, tak si myslím, že si velmi často poopraví svůj názor na EU, třeba i po tom, co za námi vyjedou na zájezd. To je asi podle mě největší problém s českou veřejností, ten pesimismus, který jsme si ponechali vtepat do myslí. A prorazit tohleto mínění, to je úkol i českých médií. Například v Německu jsou prioritní zprávy z Unie a na stejné úrovni jsou ty hlavní a domácí zprávy. Ale takové ty běžné zprávy z ministerstva, ty propadají tím sítem dál. Nicméně u nás je to vzdálený Brusel a zprávy odsud se upozadují. A zvláště pokud vyrostete ta agenda, tak jenom na kontroverzním tématech, kdežto ty pozitivní dobré a zajímavé zprávy prostě velmi často vypadávají, a to zejména u komerčních médií. Česká televize, Český rozhlas i ČTK se o něco snaží a zlepšuje se to.

TV Nova má zde nově stálou zpravodajku, Hátu Sassmanovou.

To oni měli i minule a vždycky ji hned zase stáhli. Protože na té Nově to asi nikoho nezajímá.

Před rokem vyšel výzkum, v němž EU důvěřuje pouze 41 % české veřejnosti a Evropskému parlamentu 34 %. Co si o této statistice myslíte?

Je to málo, stejně jako české Sněmovně. Ale spíš se tam promítá to, co jsem říkal, tedy že když někomu 20 let servírujete názor, že vlastně Unie je špatně a že prostě všichni to dělají blbě, jenom my to děláme nejlíp, tak co z toho ten běžný občan má? Já si ale myslím, že třeba u mladých lidí se to hodně posouvá a že i ta válka udělala v tomhle zadobře tomu, že posloužila určitému uvědomění, čemu ta Unie brání těch 70 let a že vlastně ta spolupráce státu přináší obrovské benefity, i když za to platíme určité náklady.

Vrátíme-li se k těm bariérám, stává se vám někdy, že s vámi veřejnost nechce komunikovat kvůli hnutí, které zastupujete?

To se mi naštěstí nikdy nestalo. Neberu diskuze na Twitteru a tak, ale osobně si nevzpomínám, já většinou přijdu do kontaktu s volenými představiteli obcí a tam už to je přece jenom trošičku lepší.

Přijde vám, že vaše frakce EPP komunikuje dostatečně s českou veřejností či obecně s členskými státy?

Máme výhodu v tom, že máme relativně dost členských stran, které vlastně zastupují relativně slušný vzorek společnosti, a že skrze ty strany komunikuje docela dobře. Ale vlastně komunikaci EPP podle mě nevede. STAN není členská strana, a tak já to neumím úplně do detailu posoudit, ale mám za to, že to není velká sláva.

A s vašimi spolustraníky s EPP, s nimi v rámci frakce nějak spolupracujete?

V rámci parlamentní práce, ale co jsou aktivity, které jdou přes EPP, tam se prakticky nepotkáváme.

Jedním z hlavních úkolů Evropského parlamentu je prosazování demokracie a lidských práv, a to i mimo hranice České republiky. Domníváte se, že plní i Evropský parlament tento úkol dostatečně?

Ano, myslím si, že ano, protože je tady celá forma parlamentních aktivit, od urgentních rezolucí, přes projednávané body, které se týkají aktuální situace. A lidská práva mají speciální zvláštní agendu. Bohužel se ukázalo, že taky někdy využívána jenom k osobním zájmům. Ale myslím si, že případné skandály by neměly přijít to, že agenda Evropského parlamentu je poměrně obsáhlá a dokáže se dokonce věnovat i individuálním případům.

Jaký vliv má podle vás chod Evropského parlamentu na politickou situaci a demokracii v České republice?

Rozhodně se zvyšuje. Dřív to byla jenom trpěná funkce, ale od Lisabonské smlouvy, kdy se zásadně zvýšily pravomoce Evropského parlamentu, se to dostalo více do hledáčku českých politických stran. Nelze to rozhodně vůbec přehlížet a i tím, že jsou zřízeny výbory jak v Senátu, tak ve Sněmovně, které mají na starosti přímo agendu EU a předběžná stanoviska vyjadřovaná Parlamentem k jednotlivým návrhům, které může označit tou oranžovou kartou, tak si myslím, že to je na rozhodně zvyšující se tendenci, co se týče vnímání těch aktivit. A to jak u konkrétních europoslanců z těch vlastních stran, tak i Parlamentu jako celku.

Přijde vám, že se Evropský parlament snaží strategicky snižovat demokratický deficit?

Demokratický deficit je Yetti, kterého nikdo nikdy neviděl, protože Parlament je jediná přímo volená instituce, a tak nevím, o jakém demokratickém deficitu se v jejím případě dá hovořit. Já ani nevím, jestli se uvažuje o tom, že třeba to, že Parlament nemá právo navrhopvat legislativní akty, tak to není demokratický deficit, to je prostě svobodná vůle členských států, které se takhle rozhodly. Dneska tady máte už i funkční interpelace na členy Komise. Jako europoslanec můžete vznést jasně dané otázky, na které je Komise povinna odpovědět. A pokud někdo hovoří o deficitu demokracie u jiných orgánů, například u Evropské komise, tak je to taky úplný nonsens, protože to vrcholné zastoupení delegují členské státy a vlády, které byly zvoleny.

Posílila by demokracii v členských zemích změna pravomocí Evropského parlamentu, konkrétně návrh dát europoslancům možnost navrhnout legislativu?

Myslím si, že ještě na to nedozrál čas, a ještě nějaké desetiletí to bude trvat. Systém je nastaven poměrně vyváženě a vy dokonce můžete iniciativní zprávou dosáhnout toho, že vyzvete Komisi k předložení té legislativy. Existuje i evropská občanská iniciativa. Ale samotné právo navrhnout legislativu není dle mého názoru reálné, pokud by nebylo nějak omezeno. Významně by se vychýlila rovnováha mezi institucemi EU. Parlament by byl navíc vždy ovlivněn současnou politickou situací v členských státech.

Tomáš Zdechovský – 30. 11. 2022

Myslíte si, že se české veřejnosti dostává dostatečných informací o aktuální agendě Evropského parlamentu?

Já si myslím, že se to výrazně zlepšilo za posledních 8 let, protože můžu v čase srovnávat. Myslím si, že na začátku, když jsem přišel do Evropského parlamentu, a především do Bruselu, tak z těch informací tolik nebylo, dneska i v řadě redakcí jsou lidé, kteří jsou zaměřeni na evropskou problematiku a skutečně rozumní, takže já vidím ten obrovský posun za posledních 8 let dopředu a myslím si, že česká veřejnost má těch informací daleko více, než jich měla dříve.

Co by dle vašeho názoru měl Evropský parlament v komunikaci s voliči změnit nebo zlepšit?

Já si myslím, že by se měl zaměřit na témata, kterým budou lidé rozumět. Obecně komunikuje příliš složitě a dlouze a často o tématech, která jsou technického rázu, a tak by se měl zaměřit více na emoce a měl by se snažit prodávat vlastně ty věci, které se podařily, jednoduchým způsobem.

Máte na mysli nějaké konkrétní téma?

Ano, mám třeba konkrétní téma, třeba v otázce bezpečnosti, tak my mluvíme o fungování Frontexu, málo mluvíme o konkrétním nasazení Frontexu, to znamená, kdybychom ukázali třeba ten Frontex jak funguje na hranici, udělali tam rozhovory, natáhli ty lidi a byli tam konkrétní příběhy těch našich policistů, kteří tam sloužili, tak by si lidé asi daleko víc dokázali spojit třeba Evropskou unii s ochranou a bezpečností evropského prostoru.

Myslíte si, že odráží strategická komunikace Evropského parlamentu a aktuální vývoj digitální komunikace a technologie nových médií, například používáním nových sociálních sítí a dalších komunikačních platforem?

Hodně se to změnilo za posledních předsedkyně Roberta Metsoly, samotná Roberta Metsola je výborná komunikátorka na sociálních sítích, ona a její tým vlastně byli vždycky dobří v komunikaci na sociálních sítích, dneska je Parlament přes její osobu schopen hodně věcí prodat i té veřejnosti. Ono je to vidět i na mnoha fanoušcích, její počet sledujících neustále roste a ona na svých sociálních sítích komunikuje jednodušším způsobem, to znamená, že se tam snaží podávat i dění zevnitř toho Parlamentu, i obyčejný život. Tak to si myslím, že výrazně pomáhá i té instituci Evropského parlamentu dostat se blíže třeba k mládeži nebo k mladší generaci.

Jakými kanály svou práci, kterou vykonáváte zde v Evropském parlamentu, komunikujete?

Kanálů máme několik, to znamená, že vedle standardních kanálů vlastně využívání médií a komunikace s médii a tiskových zpráv, tak využíváme sociální sítě, Twitter, Facebook, LinkedIn, Instagram a Youtube. Všechny sítě jsou pod jedním názvem, to je @TomášZdechovský, sjednotili jsme to, udělali jsme z toho jednoduchou komunikaci v jednoduché grafice, na webu máme každý den přes tisícovku unikátních návštěvníků, lidi se tam naučili hledat informace, jsme dobří i ve vyhledávacích, vlastně zaseknutí jako pep, takže se snažíme. A samozřejmě ty

sociální média jsou pro nás dneska klíčem, to znamená, že děláme videa, děláme i různé reals snad na Instagramu a snažím se každý den dávat do stories náš program, průměrná sledovanost těch všech sociálních medií a dosah je mezi 5 až 10 miliony, což si myslím, že na Českou republiku je poměrně dost dobrý.

TikTok nechystáte?

TikTok máme, ale využíváme ho jenom zčásti, je to hodně zaměřený na tu mladší generaci, ono těch témat v rámci Evropské unie pro tu mladší generaci je méně, ale snažím se i s TikTokem prostě pracovat. Je tam největší problém a riziko je vlastně ta bezpečnost TikToku a data, které tam dáváme, ale to průběžně řešíme.

Komunikujete s českými občany i napřímo, tedy například během předvolební kampaně nebo pořádáním besed?

Ano, to se neustále snažíme, pořádáme besedy, každý týden věnujeme pátek tomu, že navštívíme besedy se studenty, chodíme za lidmi, třeba poslední pátek v Třeboni jsem měl besedu se studenty gymnázia a večer jsem měl besedu s lidmi, kteří se zajímají o problematiku dřevařství a se starosty daného regionu, což byl plný sál, takže neustále se snažíme i tímto způsobem s lidmi diskutovat a ukazovat, co konkrétně můžeme v rámci Evropské unie řešit.

Myslíte sebe a váš tým?

Ano, s mým týmem, protože já jsem vlastně jako europoslanec postavil veškerou svoji práci na týmu, který na tom všem maká.

Komunikujete pravidelně s českými médii i zahraničními zpravodaji v Bruselu a ve Štrasburku za účelem přenést evropská témata k české veřejnosti?

Komunikuji a neustále se snažím, aby (novináři) dostávali nejčerstvější data a takový, řekl bych, nejzajímavější věci, aby je měli novináři napříč tím spektrem, kteří tady jsou, od Novy, České televize, přes Rozhlas, prostě je co nabízet.

A i vy sám se snažíte oslovovat novináře?

S týmem se snažíme, dělá to tiskový mluvčí nebo to dělají asistenti a nabízejí vlastně zajímavá témata, které v současné době můžeme k veřejnosti komunikovat.

Domníváte se, že vaše komunikace s českou veřejností dostatečná?

Tak já si myslím, že se výrazně zlepšila. Ono když jsem začínal, tak vlastně ty dosahy byly v rámci desítek tisíc, dneska jsou v rámci několika milionů. A samozřejmě vždycky máte co zlepšovat, ale naše zásada je, že neodmítneme žádný televizní rozhovor, žádné mediální vystoupení, novinářům se přizpůsobujeme a snažíme se hledat témata, která je můžou zajímat. Takže opravdu na tom makáme a myslím si, že za poslední roky můžete vidět obrovskou změnu.

Na jaké bariéry při své snaze o komunikaci s veřejností narážíte?

Nejvíce na stereotypizaci některých novinářů a jejich fandění některým stranám, třeba nejhorší v tomto ohledu je Václav Moravec, což je prostě člověk, který za 8 let v životě nepozval mě, ani

mé kolegy k sobě do pořadu, má tam skupinu svých kamarádů, které tam zve, myslím si, že jeho chování není chování veřejnoprávního média, ale je to chování arogantního blba, který není schopen vlastně jít do normální diskuze s lidmi mého typu. A opravdu říkám, z mého pohledu je Česká televize jako médium největší zklamání, protože i to jejich selektování názorů a snaha vlastně třeba Lidovce nebo KDU-ČSL upozadovat, zvát tam jenom vytříbené kamarády, tak je neskutečná a přijde mi arogantní. Z tohoto pohledu musím říct, že Česká televize jako veřejnoprávní médium je největší zklamání a nejhorší, co se týká třeba i prezentace a možnosti prezentace všech názorů.

Chápu-li to dobře, ČT vás do diskusí nezve, jelikož zastupujete stranu, kterou nechtějí propagovat?

Protože Václav Moravec si prostě řekl, že Lidovce tam dávat nebude, tečka.

Takže do ČT za KDU-ČSL nikdo nikam nechodí?

Ne, nechodí. Chodí tam pouze náš předseda, ale z europoslanců... Vyjedťte si počty europoslanců, kteří tam chodí. Třeba kolega Niedermayer je tam pečený vařený, ten by to už mohl dneska moderovat a namísto Moravce a prostě Zdechovského on tam v životě nepozval. Nepozval.

A ani vaši kolegyni Michaelu Šojdrou?

Myslím si, že ta také nedostala pozvání.

Podíváme-li se na bariéry v komunikaci s veřejností, ne s médií, stává se například že se s Vámi nechtějí bavit, protože jste ten z Bruselu a Brusel je pro ně příliš vzdálený?

To se nám nestává, u některých novinářů to máte lepší, u některých horší, některý mají jiný oblíbenec, my to jakoby neřešíme, my opravdu máme každý týden stovky mediálních výstupů nejenom v České republice, ale i v zahraničí. Já často točím i pro rakouskou televizi a pro polskou televizi a chodím do těch diskusí. Myslím si, že jsem byl i několikrát pozvaný do francouzské televize, takže myslím si, že se daří prostě ta témata komunikovat a já říkám, že za mě je největší škoda nebo to, co vidím jako trošku hloupý a trošku jakoby by nedotáhnuté v českých médiích, že u některých konkrétních lidí jsou předsudky. Takže tam si myslím, že ta profesionalita prostě pokulhává. Když jsem pracoval jako novinář, tak my jsme brali každého, ať to byl člen KSČM anebo SPD/Úsvitu přímé demokracie, ale prostě v principu nám ten člověk nevadil, protože je potřeba dávat pluralitní zastoupení těch názorů.

Když se setkáváte s českými občany, stává se vám, že převažuje ten euroskepticismus a nechtějí se s vámi bavit?

Ne, to určitě ne, naopak myslím si, že řada lidí je potom překvapená, protože ty informace buď nemá, anebo je prostě nevěděli.

Jedním z hlavních úkolů Evropského parlamentu je prosazování demokracie a lidských práv, a to i mimo hranice České republiky. Domníváte se, že plní i Evropský parlament tento úkol dostatečně?

Já si myslím, že je potřeba na to kouknout ze třech jakoby rovin, ta první je samozřejmě Evropský parlament nemůže vstupovat vždycky do dění v tom členském státu, on by měl být jenom nějakou pojistkou, která může upozornit na to, že v tom státě něco špatného děje, ale především v období před volbami by měl být hodně mírný v tom, jakým způsobem vstupuje. Druhý rozměr je ten, že ty kompetence Evropského parlamentu jsou omezené, jsou víceméně na politické dohodě, která vlastně umožňuje poslancům vstupovat do toho členského státu a upozorňovat na ty problémy. A třetí je ten praktický dopad, protože i když na něj upozorníte, tak nemají žádnou právní relevanci, tudíž jde spíš o to, aby v tom politickém anebo mediálním světě zazněla ta informace, ale upozornila vlastně na to, že se tam něco děje, pak už je potřeba tu moc výkonnou Komise, aby zasáhla, přijala opatření, diskutovala s tím státem, neuvolnila prostředky a tak dále.

Jaký vliv má podle vás chod Evropského parlamentu na politickou situaci a demokracii v České republice?

Já si myslím, že dosti zásadní, protože většina legislativy, která jde odtud, tak je potom přenášena do českého právního státu a je důležité mít ty informace a znát je. Za mě to je zcela jako zásadní a je to důležité i pro fungování těch institucí v České republice, které jsou často navázány na rozhodnutí evropských autorit.

Myslím si, že i čeští občané to takto vnímají?

Já myslím, že občanům se to moc nevysvětlovalo, ale samozřejmě mladší generace třeba, ta už to chápe víc než jejich rodiče, nebo jejich prarodiče.

Domníváte se, že lze v dnešní době oddělit vnímání chodu Evropského parlamentu od ostatních geopolitických otázek?

Tak jde a nejde, to to není jednoduchá odpověď na 2 minuty. Já si myslím, že ta geopolitika svazuje jednání Evropského parlamentu a Evropský parlamentu poměrně promptně reaguje jakékoliv události ve světě a snaží se je zohlednit ve svých vyjádřeních na pozicích. EP vlastně má být instituce, která dává jako pozici třeba k událostem na Ukrajině, v Íránu, v Číně nebo jinde a z mého pohledu je opravdu důležité zmínit, že Evropský parlament se snaží mnohdy vystupovat proti nešvarům a věcem, proti kterým by jednotlivý členský stát buďto nevystoupil, protože je malý, nebo by ta relevance jeho slova byla velmi nízká, takže to je důležité taky zmínit.

Veronika Vrecionová – 29. 11. 2022

Myslíte si, že se české veřejnosti dostává dostatečných informací o aktuální agendě Evropského parlamentu?

Já si myslím, že EP komunikuje, všechno má na svých stránkách a každý, kdo chce a má zájem, tak si informace najde. Ale takhle to samozřejmě nefunguje, protože málokdo si bude aktivně sám něco vyhledávat na stránkách Parlamentu. Myslím si, že je tady samozřejmě velký prostor, zjišťuju, že lidi vůbec v podstatě v Česku aspoň z velké části vůbec netuší, co je Evropský parlament, natož pak co my tady projednáváme, a to, že vlastně ty věci všechny budou mít na Českou republiku a na lidi vlastně vždycky s nějakým zpožděním velké dopady a častokrát se potom všichni jako diví, co vlastně musíme plnit a implementovat do naší národní legislativy, protože se tomu tady úplně nevěnujeme. I u novinářů vnímám, že je prostor pro jejich zlepšování, protože vidím, jak se třeba novináři z jiných členských zemí velmi intenzivně zajímají, jsou neustále v kontaktu s europoslanci a informují ve svých zemích s předstihem, a to daleko více, než se to děje u nás. Ale nechci vůbec říkat, že to je vina novinářů, samozřejmě že se o to musíme snažit i my, europoslanci. A tím já skončím odpověď na tuhle otázku, sama za sebe a některé kolegy musím říct, že my se snažíme komunikovat na sociálních sítích, velmi intenzivně se snažím, kdykoliv jsem pozvaná do médií, pokud to jenom trošku jde, chodit věci vysvětlovat, ale určitě prostě máme všichni ještě možnost se zlepšovat, to nikdy se nedá říct. Takže si myslím, že určitě my můžeme také přidat.

V čem by se měl v podle vašeho názoru EP v komunikaci s voliči zlepšit nebo změnit?

Já si opravdu myslím, že Evropský parlament vydává všechny své informace na svých stránkách, ale myslím si, že je to prostě na každé členské zemi, respektive jejich novinářích a poslancích, jak to předají dál lidem.

V současné době mají instituce Evropské unie dle průzkumu agentury STEM u české veřejnosti nízkou míru důvěryhodnosti (EP konkrétně 34 %). Domníváte se, že je jedním z důvodů i fakt, že neumí EP svou práci dostatečně strategicky komunikovat, neboli prodat?

Ne, to já si nemyslím tohle vůbec, já si naopak myslím... a teď já samozřejmě patřím mezi spíš jako eurorealisty, myslím si, že prostě tady projednáváme a řešíme řadu věcí, které prostě, a to je taky ten problém, proč se o to lidi málo u nás zajímají, které v podstatě vůbec naše voliče jakoby netrápí, my máme a řešíme jiné problémy a ty si myslím, že naopak my tady řešíme nedostatečně. Já osobně si myslím, že vlastně obecně Evropská unie by skutečně měla být, a teď je to spíš jako politická otázka, možná trošku odtažená od toho vašeho dotazu, ale myslím si, že prostě se příliš rychle tlačí na integraci a vlastně lidem se ty instituce příliš odcizují, místo toho abychom třeba... moje vize Evropské unie je, že zůstane prostě nějaký spolek nebo sdružení nezávislých států. Já asi nepatřím mezi tu velkou skupinu poslanců, kteří by to tlačili směrem k federalizaci. Myslím si, že to právě ten důvod toho pnutí, myslím si třeba například, že výhoda Společného evropského trhu je pro nás obrovská a že to prostě já rozhodně zase nepatřím na druhou stranu mezi ty, kteří by se měli myslet, že bychom měli vystupovat, to je naprostý nesmysl, měli bychom se spíš snažit tady tlačit některé reformy těch institucí tak, aby skutečně řešily věci, které by měly být v kompetenci těch institucí. To je například teda otázka

Společného evropského trhu, ochrana vnějších hranic a tak dále, a daleko míň bychom tady měli řešit hodnotové záležitosti, otázka svazků pro všechny a tak dále. Teď tím vůbec nechci říkat, jestli jsem pro nebo proti, ale říkám to proto, že to má zůstat naprosto v kompetenci národních. A myslím si, že to je právě ten důvod, proč lidi u nás už často říkají „vy tam žijete v nějaký svý bublině a řešíte ty věci, který nás fakt nezajímají a my máme teď problém s energiema a máme úplně jiný starosti a tomu se máte věnovat, na tom se máte dohodnout“. A tedy si prostě myslím, že skutečně my se máme snažit tady věnovat těmto otázkám a ne tomu, co bohužel z 80 % tady řešíme. Např. interrupce v USA. Prostě to si nemyslím, že my máme řešit. A já tím pádem si myslím, že proto o to je menší zájem lidí u nás, o to, co tady děláme, a je to velká škoda, protože prostě 90 % toho, co se tady rozhodne, musí být častokrát do nějaké doby implementováno do našich zákonů, případně to začne prostě celoevropsky platit, a potom ty dopady jsou veliké, a takže je škoda, že to prostě nevzbuzuje zájem veřejnosti dřív.

Možná je to proto, že se tyto otázky týkají budoucnosti a lidé se zajímají o zejména o současnost.

Jakými kanály svou práci, kterou vykonáváte v EP, komunikujete?

Já samozřejmě mám Facebook, mám webové stránky, ale to si myslím, že už dneska úplně nehraje žádnou roli, i když samozřejmě to všichni máme. Hodně komunikuje po sociálních sítích, Twitter, Facebook, to je vlastně Instagram, to je asi nejlepší, a to opravdu se snažím minimálně každý den něco a v podstatě i třeba se snažím na ten Facebook dávat takový, jakože z každé věci. Zase ty dva roky byla pauza kvůli covidu, tam bohužel to prostě z objektivních důvodů jakoby nešlo, ale teď už jsme se zase vrátili do zajetých kolejí, takže se snažím komunikovat takto a samozřejmě jakmile projeví jakékoliv médium zájem o nějaký můj názor, tak se snažím, i když mi to čas trochu dovolí, prostě nic neodmítat a účastnit se všech možných debat a tak dále. Taky prostě ano, samozřejmě, nejenom přes média, zítra například mám přednášku na Masarykově univerzitě ke studentům k tématu rozvoj venkova a vztah mezi komunálními politiky, krajskými, celostátními a těmi evropskými, jak vlastně se vzájemně nepotřebují a tak dále. Takže i třeba teď jsem byla na dvou středních školách během posledního měsíce, kde se snažíme s mladými lidmi hodně mluvit, takovými těmi maturitními ročníky a tak dále, prostě využívám každé příležitosti, jezdím hodně, snažím se zkoušet, já třeba ještě zároveň jsem předsedkyně Spolku pro obnovu venkova, kdy teď zase ve čtvrtek ráno budu zahajovat Den malých obcí, kde prostě bude 400 starostů, snažím se i přes ty starosty komunikovat, protože to je taky důležitý komunikační kanál, to jsou lidi, kteří vlastně dole řeší, protože já sama pocházím... můj background je jako starostka malé obce, takže vím, že vlastně tam je ta možnost komunikovat s lidmi napřímo, takže i s těmi starosty si myslím, že je důležité mluvit a tak dále.

Když je předvolební kampaň, snažíte se fungovat v rámci své strany a například komunikovat s voliči?

Určitě a pořád. I třeba teď jsem pomáhala zase kolegům, i když jsem sama nekandidovala, ale ono to není tak jenom, že by to bylo jednostranný, mě zase jako tou komunikací s lidmi, ať je to v rámci celé kampaně nebo v rámci jakýchkoli mých aktivit, zas to přináší prostě ty impulsy, kdy vlastně je potřeba, abych já věděla, co ty lidi trápí a abych vlastně v tom jako řešila tady ty věci,

keré si myslím, že ty lidi zajímají. Takže já prostě tu komunikaci s nimi potřebuji, je to vlastně část té práce, která mě skoro nejvíc baví. A teď jsem pomáhala v senátní kampani, u nás na Praze a Mělnicku konkrétně, ale samozřejmě i v rámci těch komunálních voleb, všem těm našim kandidátům, kteří tam kandidovali, tak jsem se účastnila různých debat, kdy jsme měli nějaké meetingy s občany a tak dále.

Komunikujete pravidelně s českými médii i zahraničními zpravodaji v Bruselu a ve Štrasburku za účelem přenést evropská témata k české veřejnosti?

Ano, s těmi zahraničními asi míň, samozřejmě já vyhledávám ty české nebo tam se snažím, protože prostě já tady zastupuji Česko a samozřejmě s těmi komunikuji daleko víc, ale ano, taky když nás kontaktují, zvlášť teď třeba v době českého předsednictví, tak samozřejmě nějaký zájem je i zahraničních novinářů, tak i tak i to, ale to je opravdu už malé procento.

I sama jim nabízíte svá témata?

Ono to funguje tak, že ten novinář se těžko oslovuje sám, můžete dělat tiskový konference, to děláme, to se účastníme, ale to spíš jakoby na bázi třeba ODS, tak to samozřejmě, když jsou nějaká témata, tak vy je aktivně prostě překládáte, ale ona ta komunikace s novináři z pravidla funguje tak, že oni jsou všichni na Twitteru a sledují nás a vždycky, když chci, aby si něčeho všimli, tak to tam napíší a oni pak hned jako volají, to je skoro takový nejjednodušší, je oslovit, protože vy jim tam vlastně nabídnete to téma a oni se hned rozhodnou, zda je to zajímavá, nebo ne. A také tiskové zprávy, tiskové konference, a to zejména po té stranické linii převážně a nebo případně samozřejmě, když něco organizujeme se Spolkem pro obnovu venkova, ale to se týká spíš jakoby těch našich témat spolkových, tak třeba dáváme tiskové zprávy, i ale to jsou opravdu třeba 3 do roka, to není jako nějak moc.

Domníváte se, že je Vaše komunikace s českou veřejností dostatečná?

Určitě je prostor pro zlepšování. Tam skutečně kvůli tomu covidu ty 2 roky byly, ale to fakt nebyla ničí vina, to bylo hodně všechno tak jako... protože ta politika se nedá dělat jako jenom na onlinu. Ano, plno věcí můžete online mít, tady schůze výboru a tak dále, ale prostě s veřejností musíte stejně komunikovat napřímo, to prostě se s vámi nikdo nebude připomínat a poslouchat vás. Takže to si myslím že, jak jsem už řekla, se to teď hodně vrátilo do normálu. No a v době předvolební kampaně samozřejmě to bylo velmi intenzivní, teď prostě, že jo, taky roční období, jako já třeba taky dost navštěvuji různé přirozené akce na venkově, když mě někde pozvou a budou různé vánoční besídky, Mikuláše. Tam třeba dost často ani se neřeší nějak vysloveně politika s těmi lidmi, ale prostě tím, že tam mezi ně přijdete, tak ty lidi třeba ztratí ostych a mají pak možnost, zavolají, napíší, je to takový, že vidí, že jste normální člověk, že nejste někdo, koho znají jenom z televize. A takže fakt se jako snažím se vyhledávat všechny možnosti, ale samozřejmě určitě bych mohla přidat.

Na jaké bariéry při své snaze o komunikaci s veřejností narážíte?

Nejvíce narážím na to, že lidi, když řeknu, že jsem politička z Bruselu, tak mi odpoví, že je Brusel vůbec nezajímá. U Čechů čím dál tím víc cítím nezájem o tu evropskou politiku. A snažím se hodně vysvětlovat, že ano, můžeme s plno věcmi nesouhlasit, ale je potřeba tady u toho být a je

potřeba, abychom se na to včas připravovali. Tohle je asi jako ta největší bariéra, že vůbec jako ty lidi nechápou rozdíl mezi tím, když něco projednává náš parlament a tady Evropský parlament, vůbec neví, proč se tady projednávají věci. Třeba teď hodně v souvislosti s Green Dealem, na to teď slyším velkou kritiku, samozřejmě zákazy spalovacích motorů, prostě... to já jsem pro to nehlasovala teda jo, ale to vyvolalo velký ohlas a lidi řeknou „vy jste tam v tý Evropě úplně zešíleli, co to tam děláte“, a to jsou věci, které se potom bohužel ale obrací proti a prostě pomáhá to těm protievropským náladám a bude to podle mého názoru zhoršovat takové ty nálady proti ochraně životního prostředí, což je taky špatně, my prostě všichni chceme chránit životní prostředí, ale nějakou rozumnou cestou. Takže myslím si, že jako tak, jak tady většina v Evropském parlamentu hlasuje a protlačuje tou většinou věci, které tlačí příliš moc na pilu pro evropskou integraci, příliš rychle jakoby tlačí na všechny ty otázky Green Dealu, tak si myslím, že to v konečném důsledku může obrátit v nálady protievropské a proti ochraně životního prostředí, že by se mělo jít nějakou rozumnější pomalejší cestou.

A to jsou věci, které potom vyvolávají takové negativní nálady vůči Bruselu, potom mi lidé říkají „no tak rozhodně si tam řešte ten Brusel, ale nás to nezajímá“.

A například vaše frakce komunikuje dle vašeho názoru dostatečně?

No my si myslím, že ano, tak zase máme stánky, komunikujeme, ale já si opravdu myslím, spíš že se každá ta národní delegace snaží komunikovat do své vlastní země. A to si myslím, že dělají dostatečně. Já nejsem schopná posoudit úplně každou jednotlivou členskou zemi, to já prostě nevím přesně, jestli je dostatečně naše švédská delegace komunikuje, jestli naše polská delegace, ale myslím si, že ano.

A zbytek vašich českých kolegů z delegace?

Samozřejmě vždycky, my při každém tom plénu se rozhodujeme, který z nás, protože samozřejmě nemůžete se věnovat všichni celý agendě, takže máme prostě každý zpravodajování některé té části, tam si řekneme „hele, tohle jsou věci, který jsou důležité, tyhle bysme měli komunikovat“. Vzájemně se vždycky o tom informujeme a řekneme „Tohle budeš komunikovat tohle, já tohle. A zároveň u toho rozhodujeme, jak budeme hlasovat. Ne vždycky se shodneme, ale na klíčových věcech se vždy domluvíme. Ale v 80 % se v hlasování rozhodujeme sami za sebe.

Jak velký vliv má podle Vás chod EP na politickou situaci a demokracii v ČR?

To je prostě ten problém, vlastně už o kterém jsem mluvila, že samozřejmě ten Evropský parlament vlastně, podle mého názoru, to se prostě stalo po Lisabonské smlouvě, že získal daleko jakoby větší moc, ale myslím si, že to je právě ten problém, proč dost často hapruje vlastně nebo dochází i k nesouladu třeba s českým parlamentem. Myslím si, že prostě ten Evropský parlament by neměl být na úrovni národních parlamentů, neměl by mít takové pravomoci, protože prostě už ten způsob volby není zcela demokratický, protože nejsme voleni všemi voliči v Evropské unii. My jsme voleni podle nějakého klíče, jako počet poslanců za každou členskou zemi, mě volí jenom v České republice a myslím si právě, že zase většina v Evropském parlamentu je volena prostě v jiných zemích, kde ty lidi řeší trošku vždycky jiné

problémy. A to vůbec nevádí, ale myslím si, že ten Evropský parlament by měl skutečně zůstat, nechci říct v roli jenom nějakého poradce, ale měl by skutečně mít třeba kompetence jenom, jak mluvím o tom, třeba v oblasti toho Společného evropského trhu a prostě na těch skutečně společných věcech, tam to dává smysl, ale prostě nemáme posuzovat, jestli v Polsku mají povolené potraty nebo nemají povolené. A to tady řešíme neustále takovéto věci. A to si myslím, že nám prostě vůbec jakoby nepřísluší. A samozřejmě, máme dohlížet na to, že ve všech členských státech jsou svobodné volby, to jako jistě, ale potom si myslím, že každý z nás a každý jednotlivý členský stát máme jinou historii a jinou kulturu, někde jsou více věřící, někde méně věřící a prostě se nemůžeme zaškatulkovat všichni stejně. Právě říkám, že teď si myslím, že to je takové prostě nevyvážené, že prostě ten Evropský parlament... my nemáme naštěstí zatím zákonodárnou iniciativu, a doufám, že nikdy mít nebudeme, ale bojím se, že kolegové někteří na to tlačí, takže prostě jinak by tady odsud odcházelo prostě spousta legislativy úplně nadbytečné, zbytečné, vyjednávání spousta všelijakých zpráv, které si myslím, že, znova opakuju, nám nepřísluší, a myslím si, že prostě se to potom odráží na tom, že když já jsem sama byla člen 2 roky českého parlamentu, ta diskuze tam je úplně o jiných věcech a úplně jiná, že to prostě není úplně kompatibilní.

Souhlasíte s teorií demokratického deficitu v EU, tedy že je Evropská unie v důsledku složitých metod rozhodování, které používá, vzdálena běžnému občanovi a nedostává se jí tak demokratické legitimacy?

Určitě, už z tohoto důvodu, ze způsobu volby. Je tady samozřejmě tlak na celoevropské volby, abychom byli voleni všemi Evropany, ale prostě ruku na srdce, v případě, že budou celoevropské volby a kandidátky celoevropsky postavené, tak prostě nikdy už žádný Čech nebude zvolený, protože nás je prostě málo a vidíme to i třeba v období krizí, jako to byla covidová nebo energetická, tak prostě stejně každý spíš kope za své národní zájmy a ne za celoevropské. A proto si myslím, že nemůžeme mít celoevropské volby, aby prostě byly kandidátky na celoevropské úrovni, to by se skutečně malé členské státy dostaly do ohromných problémů, takže to není v našem zájmu, ale tím pádem, když nejsme všichni voleni stejným elektorátem, tak to nejsou demokratické volby. Je to prostě tak trochu jako taková hra na, ale to možná je moc tvrdé slovo, ale je celkem obecně si prostě myslím, že by se měly přenastavit kompetence, aby v podstatě o řadě věcí Evropský parlament mohl třeba mít jenom nějaký poradní hlas, ale nemohl by úplně celkově rozhodovat.

Přijdou vám volby do Evropského parlamentu branné v ČR jako druhořadé?

V České republice určitě, ale třeba v Německu už to tak není, protože Němci samozřejmě tu mají daleko větší vliv, a i ve starých členských státech je to obecně jinak, ale třeba zrovna v Německu jsou ty volby považované za prvořadé. A v České republice jsou to druhořadé volby, to vidíte na volební účasti, já to vidím na těch kampaních, když jsem kandidovala do českého parlamentu, zájem byl úplně jiný, než když jsem kandidovala do Evropského parlamentu. A zrovna kompetence, proč já jsem kandidovala, aby to bylo jasné. Já jsem se vždycky věnovala zemědělství a zjistila jsem, že vlastně jedna právě z těch společných politik, je společná zemědělská politika, a tam jsem vlastně zjistila, že daleko víc toho můžu ovlivnit tady na úrovni Evropského parlamentu než na půdě toho českého. A to je třeba v pořádku, nechť máme některé

ty politiky, pro které se rozhodneme, že máme společné, to je Společný evropský trh, Společná zemědělská politika, tak fajn, pak ať o tom tady rozhodujeme, ale ať nerozhodujeme o věcech jako zdravotnictví, to je prostě věc národních států. Tak proč my to tady máme projednávat.

Myslíte si, že tu dobu, co jste tady, jste toho změnila více, než kdybyste bývala byla ve sněmovně?

No my jsme tady v opozici, my nejsme součástí pozice, ale určitě, protože se třeba dělá reforma celé Společné zemědělské politiky, kde jsme se alespoň snažili maximálně o nějakou možnost flexibility, o možnost toho, aby některé ty věci se co nejvíce rozhodovaly na úrovni národních států, takže prostě máme takový ten Institut strategických plánů, kdy Evropská unie nastavila jenom cíle a jednotlivé členské státy si je samy naplňují, tak určitě v něčem jsme byli úspěšnější, v něčem ne, jakože jsme chtěli, aby tam bylo méně byrokracie, ale bohužel, jak tady právě zase se nabaluje řada nařízení a příkazů a regulací, i právě třeba v kontextu Green Dealu, tak bohužel se obávám, že na zemědělce dopadne víc regulací, ale to jsme se snažili, a to bohužel zas nevyšlo. Prostě tady se hlasuje a většina vyhrává.

Posílila by demokracii v členských zemích změna pravomocí EP, konkrétně návrh dát europoslancům možnost navrhopvat legislativu?

Já si myslím, že ano, ale myslím si to třeba opačně než většina kolegů, já si prostě myslím obecně, že by se neměly přidávat žádné kompetence na úroveň Evropské unie a naopak některé by se měly vrátit na úroveň členských států. Já prostě nevím, proč máme tady rozhodovat o tom, kolik žen má být ve vedení firem. A to tady děláme. Prostě to si myslím, že vůbec nemáme do těchto věcí zasahovat. Občané to pak zesměšňují logicky a říkají si, že jsme se úplně zbláznili. A hrozně blbě se to vysvětluje.